

SPOLOK TAJNÝCH MIEN

SPOLOK TAJNÝCH MIEN

...AKO NA HÁDANKY

EJA1

Elena Jamrich Hadvigová

<http://pressbooks.eknizky.sk/eja1/>

ISBN 978 - 80 - 570 - 1632 - 8

Obsah

1. Janka má prázdniny	1
2. Janka a Pečo	3
3. Členovia	5
4. Tajná porada	7
5. Deň prvý	9
6. Deň druhý	23
7. Na kúpalisku	39
8. Deň štvrtý	47
9. Deň piaty	55
10. Deň šiesty	67
11. Deň posledný	75

Janka má prázdniny

Janka má prázdniny.

Osemročná

Janka sa nudí.
Okatá Janka je
u babky na
prázdninách.

Neposedná Janka
má nový bicykel.
Prešla na ňom už
celú dedinu a teraz
sa nudí. Spieпка
s indiánskym
menom Žltá Noha
jej d'obká do

sandálíky a skúša aj jej prsteň na nohe. Je to jediná babkina spieпка, ktorú môže pohladkať a ona neujde.

Opálená Janka sa zamyslela.

Mala by si vymyslieť prázdninové meno. S indiánskym menom sa človek menej nudí. Spieпка Žltá Noha mala na nohe žltý povrázok, aby ju babka spoznala a meno jej už zostalo. Snehula má zase bledý podbradník a babka jej občas povie Pitbullka, lebo je najväčšia a ostatné si k nej nedovoľujú. Modrá Noha je bitkárka a na nohe má modrý drôťik.

Ja sa môžem volať Modré Koleno, kým si zvyknem na nový bicykel. Pani učiteľka ma občas volala Blondína, lebo som nedávala pozor a tresla nejakú hlúposť. Dedko ma volá Kvetinka, lebo mám rada kvetované šaty

2 Spolok tajných mien

a ocko zasa Drobček, lebo som mu ledva po pás. Aha, koľko mám zrazu mien! A babka mi pridáva ďalšie, lebo kričí:

„Pastierča! Nechaj tie sliepky na chvíľu a pod' jesť! Dnes máme hrášok!“

Babka ho lúpala včera celý večer a teraz sa môže volať Boľavý Palec. A ja Hladné Brucho.

„Už idem!“

Janka a Peťo

Janka a Peťo.

Poobede

niekto rázne
zaklopal na
kuchynské okno.

„Plné Bruško,
odprac zo stola
a utekaj von, prišiel
po teba Zvedavý
Štupel' od susedov!“
takto zhodnotila
situáciu babka

a pridávala meno na meno. Janke sa táto hra náramne zapáčila.

Len čo pozdravila Peťa alias Zvedavého Štupľa a kamaráta od susedov, už premýšľala, ako v hre pokračovať.

„Dnes čušíš ako Utopená Moucha,“ ozval sa Peťo. „Čo ti je?“

„Nevyrušuj, Ukecaný Piatak, mám nápad a systematicky sa venujem jeho spracovaniu.“

„Čo?“ vyšlo z úst Začudovaného Spolužiaka.

„Vymyslela som geniálnu hru, ale neviem, či ju uvediem na trh,“ vysvetlila Záhadná Čudáčka.

„Čo si obedovala? Vôbec ti nerozumiem!“ povedal Nešťastný Zúfalec.

„Ále, z toho si nič nerob, to som počula od otca. Vždy, keď začne hovoriť o práci, tak mu nerozumieš, alebo, keď jedná s klientmi... „

„Mám nápad, ale...“ tvári sa stále záhadnejšie Janka.

4 Spolok tajných mien

„Kašli na to, poďme k potoku a hrajme sa na výpravu!“ navrhol Netrpezlivý Šušňohľadač.

„To je ono,“ zvolala Nadšená Vynálezkyňa! „Založíme si spolok! Bude sa volať... **Spolok tajných mien!** Čo povieš?“

„Prečo práve taký?“

„Budeme dávať ľuďom a veciam tajné mená a tak vznikne záhada!“

„Aká záhada?“

„Záhadná záhada! Napríklad, vieš, kto je to Pehavý Pažravec?“
tvári sa záhadne záhadná Janka.

„No, Jožo!“ odpovie Peťo po krátkej chvíli. „Stále niečo prežíva.“

„Áno. Lenže to bola ľahká záhada! Keď chcem, vymyslím záhadu, po ktorej budeš pátrať celý deň!“

„To vyzerá zaujímavo! Ale bude to tajný spolok!!“

„A budeme si posilať tajné listy s tajnými odkazmi a pomenujeme si aj ľudí z dediny! Každý deň jeden člen vymyslí hádanku plnú tajných mien a ostatní ju musia do večera rozlúštiť...a...“

„A kto budú členovia?“

Členovia

Kto budú členovia?

Dvaja Zamyslení Zakladatelia sedia na spílenom kmeni smreka a dumajú.

„Vezmeme Copatú Dlhaňu!“

„Zuzu? Ani za svet! Stále reve! Vezmeme Pehavého Pažravca!“

„Dobre, aspoň nebudeme mať núdzu o jedlo, ale aj Zuzu!“

Inak sa vzbúrim!“

„ Tak dobre, zapisujem:

Jana

Peter

Zuza

Jožo...“

„...a Dušan! Teda Počítačový Maniak!“

„...Dušan...“

„...a Azorov Pastier!“

„...Miro a Azor“

„Silvia...“

„... Vyškerená Speváčka...“

a Koláčový Zlodej?“

„Juro nie! Ten všetko prezradí!“

„Dobre, Juro nie. Zatiaľ sedem členov a pes,“ zhrnul Peťo.

„Súhlasím. Zvoláme poradu. Ja obehnem Zuzu a Silvu a ty chalanov, dobre?“ zavelila Janka. „ OK! Kedy? O siedmej?“ „O pol ôsmej!“

„ Sedí! O pol ôsmej tu. A prines svietači šúlec!“

6 Spolok tajných mien

„Čo? Aha! Dobre, čau!“

„ Čau!“

Tajná porada

Prvá tajná porada.

O pol ôsmej, za šera, krčí sa pod lesom na kmeni sedem postavičiek. Sedem? Počkať, počkať, a to Čudo Chlpaté?

Tak znova... ...o pol ôsmej, za šera, krčí sa pod lesom na kmeni sedem postavičiek a pes. Teda pes sa nekrčí, ale zvedavo nakukuje postavičkám ponad plecica.

Spolok tajných mien bolo úspešne založený, odsúhlasený a všetci navrhnutí členovia potvrdili účasť.

Poradu vedie Šťastná Zakladateľka, Janka, ktorá horlivo rozhadzuje rukami. Práve sa rokuje o tajnej poštovej schránke.

„Azor bude schránka,“ sranduje Miro.

„No iste! To budeme celý deň len naháňať schránku po dedine!“ zakričí nahnevane Zuza.

„Bude v orechu! Dnu je diera, tam dáme list a zapcháme ju pokrčenou igelitkou, aby do nej nepršalo! Miro, povedz Zrušenej Schránke, nech ma neoblizuje, keď rokjem!“ navrhol Oslintaný Zakladateľ.

„To je super, orech mám blízko!“ teší sa Pehavý Pažravec a tvári sa ako obyčajný veselý a nepážravý Jožo. „Aspoň neschudnem!“ dodal Jožo a tentoraz sa zatváril ako Pehavý Pažravec.

„Veru by sa ti zišlo, lebo ťa budeme na výpravy gúl'at!“ potešila ho Vyškerená Spevákka, čiže Silva.

„Dohodnuté! A začínam ja! Zajtra o deviatej budete mať v schránke prvý odkaz a ide sa na prvú výpravu!“ ukončila Janka.

„Hurá!“

Deň prvý

Výpravy za menom. Deň prvý.

1.Odkaz

Po šiestej ráno už ani jeden člen klubu nespál. Peťo vykopal mame za plný kôš mrkvy, Silvia si upratala izbu a Dušan ani nezapol počítač, len nervózne behal po dome a zavádzal, kde sa dalo. Zuza si trikrát zapletala vrkoč trasúcimi rukami, Miro očesal Azora a Jožko sa dokonca rozhodol cvičiť. Urobil až päť nepodarených drepov, ktoré, vyčerpaný, zajedol dvanástimi lievancami. Ani jeden z nich sa už nevedel dočkať deviatej.

Pri strome sa stretli všetci, Jožo funel ako lokomotíva, v jednej ruke rožok, v druhej igelitka s koláčmi:

„Tak ako.Je tam?“

„ Asi je, ale mám krátku ruku,“ vzdychla Zuza z koruny orecha. „Mám!“ a vytiahla zložený papier.

„Čítaj!“ vrtel sa netrpezlivo Miro a odháňal vyskakujúceho Azora.

POKAZENÉ AUTO má TMAVÚ ŠOPU pri BUBLAJÚCOM JAZIERKU.

ODOMYKACIE ŽELEZO od nej zase DRIEMAJÚCA SUSEDKA na SKLENENEJ TABULI u FLAKATEJ ROHANE.

Vezmite ŽELEZO. Stretneme sa pri jazierku pri VEŽOVÝCH ZVONOCH.

„No, do kelu!“ ulľavil si Dušan. „Počítač šuvix!“

„Čo ste nervózni! Treba myslieť!“ poučia Silva.

„ Tak myslí, Mudrlantka!“ vzdáva sa Jožo. „ Ja si dám desiatu.“

10 Spolok tajných mien

„To je pekný začiatok!“ hnevá sa Peťo. „Všetci sme spolok, tak budeme myslieť všetci! Čítaj znova a po kúskoch!“

„*Pokazené Auto má Tmavú Šopu pri Bublajúcom Jazierku.*“

„Tmavá šopa je jasné, nie?“ velí Silva. A Bublajúce Jazierko je asi za haťou, tam kde sa kúpeme! Ale *Pokazené Auto*?“

„Fajn, poďme ďalej“ hovorí zamyslene Peťo.

„Ja nikam nejdem!“ bráni sa Jožo.

„Ale čítať, ty Gulka!“ ukludňuje ho Peťo.

Odomykacie Železo má Driemajúca Susedka na Sklenenej Tabuli u Flakatej Rohane.

„Mám to! Mám to! Rohaňa je koza, alebo krava, koza, alebo krava! Počujete?“ pľuje Jožo koláčom naokolo a huláka a huláka.

„Jáj, ale si múdry! Budeme ťa volať Najmúdrejší Tvarohovník!“
posmieva sa Silva.

„Ticho!“ zavelí Peťo, „nehádajte sa! Má pravdu! A *Odomykacie Železo* je kľúč!“

„A Sklenená Tabuľa okno,“ vzdychne Zuza.

„Preklad prosím!“ prednesie riaditeľským tónom Miro a Azor pri zvuku jeho hlasu súhlasne štekne.

Silva sa postaví a dôležite si odkašle:

„Hm, hm. V správe približne stojí:

Nieko má šopu pri hati. Kľúč je asi v chlieve na okne a na poludnie, keď odbijú kostolné zvony máme byť pri hati aj s kľúčom.

„Musíme už len zistiť, kto sú *Pokazené Auto* a *Driemajúca Susedka*. Navrhujem rozchod a o hodinu sa tu stretneme! Povypytujeme sa babiek a tetiek, nemôže to byť preda také ťažké. Koniec hlásenia.“ dokončila Silva a sadla si.

Dušan, ktorý doteraz len zazeral spod okuliarov vstal a z hlasným ókej! a lecgón! sa rozbehol po cestičke do dediny.

O päť minút už nebolo na mieste ani nohy, ani laby.

Pátranie sa začalo.

2.Jožo pátra

Jožko

neuteká. Vlečie sa a papká koláč. Vyzerá to, akoby ani nechcel, ba priam odmietal pátrať po záhade, ale pri bližšom pohľade nám je jasné, že Jožkove oči dôsledne

prehľadávajú ulicu a snažia sa predbehnúť jeho nohy. Dobrý pátrač predsa nemusí behať sem a tam ako blbý. Taký Poirot sa v nedeľu poobede v telke vôbec nenabehá. A prečo? Lebo je to hlava mazaná. Zbadá zrazu Jožko široký teplákový zadok tety Terezky, ktorý sa hojdá v rytme motyky medzi jahodami.

Oprie sa o plot, chvíľu pozerá a potom pozdraví: „Dobrý deň, teta!“

„Jaj, čo to?“ zľakne sa teta a prudko sa narovná.

„Jožko, ale si ma vyľakal! No, čo, nenudíš sa, školák?“

„Nie teta. Chodím po dedine a zisťujem, čo je nové.“

„Aha ho, že čo je nové!“ zasmee sa teta.

„Zvedavosť ťa za pačesy chytila? Keď budeš moc zisťovať, budeš múdry ako Mariška od susedov. Nie je v dedine nič, o čom by nevedela.“

„A je doma? Zašiel by som na kus reči.“ zašomral s plnými ústami a tvarohom za uchom.

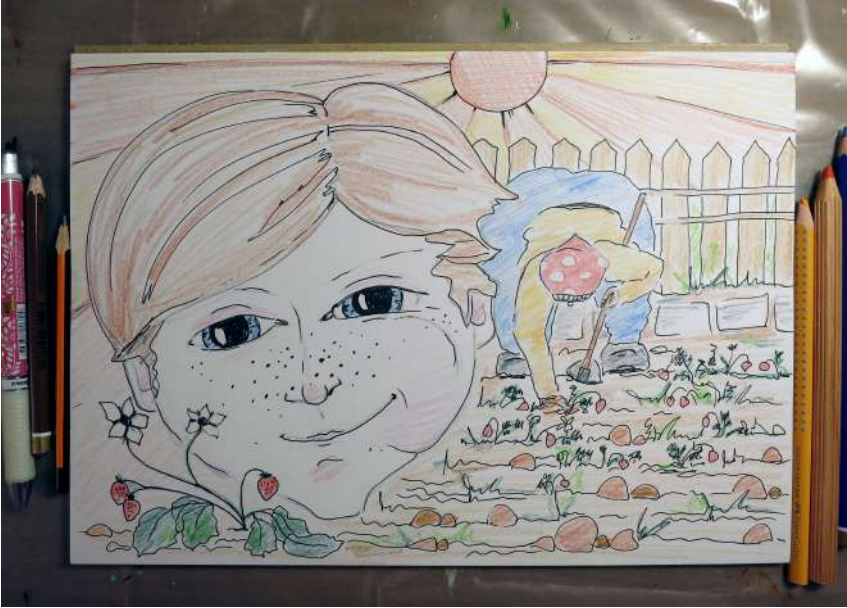
„Jaj, ale si ma pobavil,“ smeje sa teta, „že na kus reči, bežár!“

Veru je doma, chod' aj ju rozveseliť a potom si prídi na jahody za tú radosť!“ natriasa sa tetka, celá červená.

„Ďakujem teta a do videnia!“

„Ahoj, Jožko, ahoj“

12 Spolok tajných mien

1. Zuza, Silva a Jožo pátrajú.

U Marišky už sedia baby. Silvia so Zuzou sa tlačia na gauči a v rukách držia pollitráky sladučkého jablkového muštu. Jožo na ne gáni. Nepáči sa mu, že ho u tetky predbehli, ale keď vyfasuje taký istý

pohár ako ony, doširoka sa usmeje.

„Ja tu mám dnes schôdzu,“ teší sa teta.

„Už dávno som nemala takú početnú návštevu. A už som sa bála, že sa mi ten mušť pokazí. Moji vnuci ho nechcú a taký je dobrý. Chutí vám?“ pozerá na nich s úsmevom ako tam sedia, prikyvujú a muštu ubúda.

Silvia prehltnie a spustí: „Teta, neviete, či sa v dedine niekomu nepokazilo auto?“

„Auto? Terkin Tomáš musel nechať traktor na poli, ale auto?“ teta sa zamyslene pozrie do okna.

„Ale áno! Furákovcom!“ povie po chvíli. „Paľo chcel odviezť deti na kúpalisko a auto sa ani nepohlo. Aj môj Jano pomáhal tlačiť, ale nepomohlo to. Veď ho Furák celý rok nepoužíva, len v lete, keď má vnúčence doma, ho vytiahne, teda chcel by vytiahnuť.“

„Teta Majka, a kde bývajú?“ spytuje sa Zuza.

„Ja viem! Hneď vedľa Jany! A Driemajúca suseda je... ja debil!“ vyplŕuje Jožko.

Vyskočia všetci traja ako na strune.

„Dakujeme, my už musíme ísť“

„Je to dôležité, niekto nás čaká.“

„Ešte určite prídeme.“

Začudovaná teta kývne plecami: „Keď musíte, tak musíte.“

Prídite hocikedy, keď bude bránka otvorená. Muštu mám dosť.“

„Dovidenia!“

„Také milé deti,“ pomyslí si Mariška a pozbiera prázdne poháre.
„Človek pri nich omladne o päťdesiat rokov.“

14 Spolok tajných mien

4.Miro, Dušan a Peťo pátrajú, Azor sa prizerá a vrtí chvostom.

ulici a pozerajú na lavičky.

„Keď nájdeme Driemajúcu susedu, nájdeme aj Auto, aj kľúč,“ vyhlásil Peťo.

V malom domčeku na konci ulice drieme babka na priedomí.

Druhá skupinka sa nedelí. Pátrajú spolu. „Viac hláv, viac rozumu,“ hovoríeva stále Peťova mama. Tri ľudské a jedna psia hlava musia stačiť. Určite je to dosť kilov rozumu na vyriešenie dnešnej záhady. Kráčajú po

Žeby... „Teta, dobrý deň!“ skrykne Miro a Azor sa natešene pridá.

Babka sa mykne, až jej ručník spadne do tváre a slepá hmatká po palici. „Jaj! Jajajaj! Čo je to! Starý človek si ani podriemať nemôže! Na smrť ho vylákajú! To vás v tej škole učia, chuligáni? Veď počkajte, keď nájdem palicu, počkajte!“ zastrája sa babka a Miro už vie, že prepískol.

„Prepáčte, nechcel som vás vylákať, len...“ snaží sa.

Ale babka nepočúva, ručník si napravuje a bedáka: „Okradnúť by ma chceli, aj psiska si priviedli, na starú babu sa odvážia! Ale ja som sa nemcov, rusov nebála, nezľaknem sa vás, veru nie!“

„Babka, to som ja, Pečo Kolenov!“ skúsi Peko naposledy.

„Pečko? A si to naozaj ty?“ utíši sa babka. „Slepá som už a bez okuliarov nevidím. Pečko! Jaj, to sa mi uľavilo! Už som si myslela, že ma nejaké ledačo zabiť prišlo! Pečko, a babka sú zdravá?“

„Zdravá. Lekvár varia,“ odpovedá slušne.

„To je dobre, že sú zdravá. A čože si chcel, Pečko?“

„Chcel som sa vás len opýtať, či nemáte pokazené auto.“

„Nemám Petko. Ani pokazené, ani dobré. Načo by mne, starej osobe bolo! Syn môj má. Pekné, červené, ale v Bratislave, Pečko môj, v Bratislave. A čo, ty už vieš aj autá opravovať?“

„Nie babka. Možno hračkárske. Len si niečo zisťujem.“ sklamane šomre Pečo.

„Tak choď plašiť Furákovcov. Tí to svoje roztláčali včera celý deň. Ani zdriemnuť som si nemohla, stále behali hore – dolu. Veru tak.“ povie babka a hlas sa jej stišuje ako ju opäť driemoty chytajú.

„Ďakujeme!“ poskočí veselo Pečo, ale hneď sa stíši.

„Ďakujeme!“ zašepkajú všetci a potichu si medlia ruky. Už nechcú babku po druhýkrát zobudiť, lebo tá by si iste myslela, že začala tretia svetová.

Zvedavý Azor povyskočí, ale o chvíľu už leží, lebo tri prsty na ústach mu naraz prikazujú : „Čššššššššš!“

Nechápe všetko psia hlava, ale ani sa netrápi a poslušne ťapká vedľa Mira.

Cieľ je blízko.

Jožo ľútostivo nazrie do igelitky a pokrčí plecami.

„Nechajte to na mňa, mám nápad!“ oznámi Miro, priskočí k bráne a zazvoní. Ostatní nestihnú ani pípnuť, len sa viacej prikrčia k plotu a čakajú, čo bude.

„Dobrý deň!“ počuli Mira.

„Dobrý deň, chlapče, koho hľadáš?“ odpovedal ženský hlas.

„Môjho dobrého kamaráta. Stratil sa mi Azor, pes. Hľadáam ho po celej dedine. Nevideli ste ho?“

„Skoro ma rozplakal, bééé,“ komentuje Dušan chvíľu, no vzápätí si hľadá v priekope šiltovku.

„A ako vyzerá?“ vyzvedá neznámy hlas.

„No, je mi asi potiaľto a má dlhú srst' asi takejto farby,“ ukazujú Miro rukami, nohami, akoby nebol na Slovensku.

„Tak jeden taký je za tebou!“ poznamenal ženský hlas.

„Azorko!“ potešil sa ten herec a Azor sa zatváril ako práve nájdený, besne sa tešiaci pes. Nuž, aký pán...

„Azorko môj, kde si bol, celý deň ťa hľadáam! Ďakujem teta, ďakujem!“ hulákal Miro ako keby to točili z telky.

A teta je už na mätko: „Vidím, že máš rád zvieratká.“

„Máte nejaké, teta?“ točí sa Miro správnym smerom.

„Máme kravičku a tri kozy. Chceš ich vidieť?“ pýta sa hlas správne.

„Rád, ale kam dám Azora?“

„Kľudne ho vezmi dnu. My tu teraz psa nemáme.“

Vrzne bránka a zhltnie Mira s Azorom.

Ticho. Nervozita. Vy by ste neboli nervózny? Nikto nevie, čo sa dnu deje. Našiel kľúč? Je tam? Má ho? Bude dnu ešte dlho?

„Koľko je hodín?“ šepká Zuza.

„Štvrť,“ provokuje Dušan.

„Na koľko, ty štvrtok!“ zosiluje šepot.

„Štvrť nááá...tucet.“ zabije Dušo.

„Na tu čo?“ ide vyskočiť z kože Zuza.

„Na dvanásť, pehaňa. Tucet je dvanásť. Ak si Miro nepohne, tak to nestihneme.“ nervózne aj Silva.

„Ja som taký zvedavý, čo je v tej šope, že mi už desať minút nechutí jest!“ pridáva sa Jožo a ukazuje koláč na dne igelitky.

„Ticho!“

18 Spolok tajných mien

Počuť ženský hlas a Mira, ako sa smeje.

„Rozdeľ sa s kamarátmi a ešte si príd!“

„Ďakujem, dovidenia! Azor, poď!“ lúči sa Mirov hlas.

Miro sa zjaví vyškerený ako slniečko na hnoji a v ruke košík a v košíku jahodová bublanina. Jožo zavetrí a načiahne ruku.

Plesk!

„Ideš od toho, veď už desať minút ti nechutí ješ!“ vychováva Zuza.

„Ale to som bol asi prejedený jednotvárnej stravy.“ slintá Jožo.

Peťa koláče nezaujímajú: „Máš?“ pýta sa netrpezlivo.

Miro pozrie do neba, poklepe nohou, siahne do vrecka a...

...vytiahne kľúč: „Jasné, že mám. Čo som ho tam mal nechať?“

„Hurá!!!“ ozve sa dedinou.

„Urá!“ opičí sa ozvena.

„Poďme!“ velí nedočkavo Peťa.

„Ja by som si najskôr...s tej bublaniny...“

„Mám chuť ťahať ti ju pred nosom až k hati, ty pažravec. To by sme tam boli hneď!“ hnevá sa Miro.

„Ja ho kašlem, daj mu košík a utekajme!“ rozhodne Zuza a štartuje nohy.

„Lecgóv evrybády!“

6: Cieľ

Žiadne preteky nie sú také pekné, ako keď uteká sedem členov **Spolku tajných mien**. Nikto nie je unavený, iba jeden trošku obézny. Vysmiati sú ako Azor a nesú sa ako Elfovia na neviditeľných

kričľach radosti. Ich cieľ je blízko a sú zvedaví, až sa trasú. Čo im to Janka chce ukázať? Poklad?

20 Spolok tajných mien

Už len jedna zákruta a tam na nich v bodkovaných kraťasoch čaká Janka.

„Máme!“ kričí Peťo.

„Máme!“ funí Jožo.

„Ahoj, detektívi!“ odpovedá Janka.

„Niečo pre vás mám,“ a vkladá im do dlaní vrecúška.

„Teda, zaslúžime si viac, ako suchý chlieb!“ šomre Jožo a striedavo si prezerá kôrku v dlani a starú kôľnu zamknutú na zámok, pred ktorou stoja.

„To nie je pre teba, ty pažravec! Čo čakáš, Miro? Odomykaj!“ nemusi dvakrát Mira posmeľovať Janka.

Zámok ide tuho, ale Miro sa snaží. Zavzrgajú pánty, zavzdychá drevo. Všetci stoja natlačení vo dverách a čakajú, kým si ich oči zvyknú na tmú.

Seno. Spústa sena.

„Tu by sa super spalo,“ ozve sa konečne Dušan.

A potom je už pre samé Jéj!! a Super!! a Hurá!! Asi desať minút hluk ako na diskotéke. Je tu pokladov, plná šopa. Jeden veľký psí poklad oňucháva ruky s granulami, mrkvou a chlebom a sedem krpatých chlpatých pokladov kňučí skôr od radosti, ako od strachu.

„Veď to je furákových Aida!“ spoznala Zuza.

„Teta mi hovorila, že ju pošle na psiu dovolenku, aby sa jej a mláďatám na ich kozo-kravom dvore niečo nestalo. Vraj všetky šteniatka, ktoré sa jej narodila sú už rezervované! A oni sú tu!“ teší sa Zuza.

„Ľudia chodia na dovolenku k moru a psy do šopy so senom. Viete, že by som takú dovolenku bral? Len by mi museli nosiť ešte niečo iné ako granule a chlieb,“ hovorí Dušan šteniatku.

Šteniatko ho sústredene počúva a snaží sa mu oblízať okuliare.

„Teta mi o nich povedala, keď bola u nás a dovolila mi Aidu kŕmiť. Dala mi aj náhradný kľúč.“ ukazuje Janka kľúčik na krku.

„Ja by som si vzala toto. Škoda, že sú rezervé.“ šomre smutne Silva.

„Viete, že Aida je Azorova frajerka?“ pochváli sa Miro.

„A prečo na neho vrčí?“ čuduje sa zvedavá Silvia.

„Chráni si mladé!“ mudruje Peťo.

„Asi chce byť na dovolenke sama! Aby jej nikto nezakazoval upratovať, ako môj otec mame, keď sme boli v Bulharsku.“ „Neupratuj, si na dovolenke, načo je tu personál?“ hovoril otec. A mama len: „Ja sa na ten neporiadok nemôžem pozeráť!“

„Tak sa naň nepozeraj a poď sa kúpať!“ nedal sa otec.

„A tak to bolo celú dovolenku, že Dunčo?“ ukončil Jožo a šteniatko mu chápavo chňaplo po tričku.

„Aby ste nepovedali, že pre vás nič nemám, tak mama mi dnes kúpila desať žuvačiek. Ak sa Azor nenahnevá, dám iba vám šiestim.“ vytiahla na záver Janka.

Azor sa nehneval a ostatní pokračovali v zábave, až kým im šteniatka nezaspali v náručí. Poukladali ich mame a potichu vyšli von.

„To bolo super, Janka!“ pochválil Janku Miro a zamkol zámok.

„Daj mi kľúč, ja ho tete zanesiem, ani nezistí,“ usmiala sa Janka.

„A zajtra vymýšľam ja! Vlastne už dnes, ak nemáte nič proti,“ ponúkol Peťo.

Unavení členovia len súhlasne prikývli, pozdravili sa, niektorí vyfúkli bublinu a pobrali sa domov.

Unavení, ale spokojní.

Deň druhý

Výpravy za menom. Deň druhý.

1. Odkaz s príslušenstvom

Nie je strom ako
strom,
jeden orech
pod lesom,
biely lístok
skrýva,
čo vonia
tajomstvom...

...a pri tom
orechu netrepežlivo
čakajú, takmer

nedýchajú (Jožo prežíva úplne bez dychu) členovia **Spolku tajných mien:**

Papkajúci Detektív-Jožo, Odvážny Psovod-Miro, Nebezpečný Inteligent-Dušan, Šťastná Zakladateľka-Janka a Nerozlučné Pátračky-Zuza a Silva. Chýba lan Pečo, čiže dnešný Tajomný odkazovateľ.

Dnes lezie na strom Miro, teda, pokúša sa. Azor cíti ten adrenalin vo vzduchu a už mu dvakrát stiahol nohavice. Nedá sa utíšiť. Skáče a poštekáva, zavadzia a znervózňuje ostatných.

„Miro, makaj! Už sa stmieva!“ nervózne prežíva Jožo.

24 Spolok tajných mien

„To už máš otravu jedlom, keď prestávaš vidieť?“ podpichne ho Zuza.

„Ja som otrávená aj bez jedla! Ak ten odkaz hneď nevytiahne, omdliem!“ pridala sa Silva.

„Óóó, mdlie!“ zapišťal Dušan, utrel si ukazovákom afektovane čelo a vyvrátil oči.

„Azor, fuj!“ pokúša sa Miro dostať do Odkazovej Schránky na orechu. „Nekecajte a chyťte ho na chvíľu, lebo mi baby budú musieť pred pátraním ešte zašávať gate!“

„No iste! My sme emancipované, my nebudeme neľudsky drieť na mužské plemeno!“ pokrčila nosom Zuza a Silva horlivo prikývla.

„Tak si choďte lakovať nehty, len zoberte aj Azora!“

Mám!!!“ nečakane zakončil Miro, ktorý sa konečne dobojoval k cieľu.

Hádky sa zastavili, Azor sa poslušne posadil a dav pod stromom sa spamätával.

„Hod’!!!“ spamätal sa dav jednohlasne. Vzápätí sa k Mirovi natiahlo päť párov rúk a Azor od vzrušenia štekol.

„Cítim sa ako nevesta, keď má hodiť kyticu!“ zasmial sa Miro.

„Chytajte!“

Hodil a to bola chyba! Ak by hádzal kyticu, tak vydávať sa bude Azor. Keď zbadal letiaci papier, bolo po poslušnom sedení. Odrazil sa a skočil. Chlpaté telo sa mihlo, chytilo lístok vo vzduchu, pritlačilo labou o zem a ... mňam! To ho už Miro pevne držal a ostatní naháňali poletujúce kusy papiera.

„Ježííííí! Čo teraz?!“ kvíli Zuza a naberá na plač.

„To nič!“ ukludňuje udýchaná Silva. „Azor je spacificovaný, papiere máme, nuž, pátrači, je tu jedno puzzle navyše! Zo štyroch kusov ho zloží aj Jožo.“

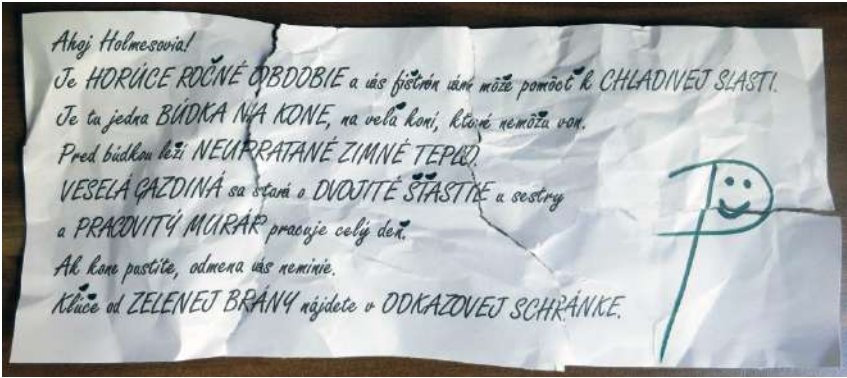
„Ťava!“ ulaví si Jožo a od jedu odhryzne pol koláča. Dnes má nabalenú bublaninu.

„Hroch, nežer!!! Keď spadneš do hlbkej jamy a záchranári ťa budú žeriavom vyťahovať tri dni a tri noci, aby ti ešte zostali zásoby!“ nedá sa Silva.

„Preto ti nedám ani kôstku. Budem si nimi strieľať letiacu potravu!“ doplnil Jožo.

„Koláče nelietajú!“ dokončila Silva a pustila sa do skladania.

Mala pravdu. Neprešli ani dve minúty a odkaz ležal na kameni pred nimi.

„Fíha, to musel písať celú noc!“ uškíňa sa Zuza.

„Kľúče!!! Musia tam byť ešte kľúče!!!“ zrúkla Silva a už lezie na orech. Prehľadáva dutinu, a krčí čelo námahou.

„Pozor, aby ti ruku neodhryzlo také oné, videl som to v telke!“ straší Jožo.

„Našťastie, od teba som ďaleko a nijaké iné Pažravé Oné tu nebýva.“ dychčí Silva a vyťahuje papierovú krabičku.

Zasmeje sa a zacinká. Určite sú tam kľúče.

V honbe za kľúčom úplne zabudli na Janku.

Tá sedí sama nad lístkom a premýšľa.

1. Koníčky, kone

Janka sedela ako kuriatko, pozerala na lístok a pohybovala perami. Prvý si ju všimol Dušan. Potisol si okuliare vyššie na nos a pričupol si k nej. Janka na neho pozrela a zašepkala:

„ Nikto nemá v dedine veľa koní. Dokonca ani jedného koňa. Furákovci majú kravu, ale krava nie je kôň.“

„Krava mlieko dáva“ doplnil Dušan, „a nie je kôň ako kôň.“

Ostatní sa k nim pomaly, pomaličky, po špičkách zakrádali a dlhá Zuza sa s ukazovákou na ústach snažila nazrieť Janke ponad plece.

„Hovoríš ako učiteľka literatúry. Ja som s tvojich rečí kôň ako kôň.“ priznal sa Jožo a Janka s Dušanom zbadali, že ich všetci počúvajú.

„Teda, Jožo, ty nevieš chvíľu držať klapačku?“ zložila si Zuza ukazovák z úst, sklamaná, že sa jej nepodarilo bafnúť Janke do ucha.

„No, čo má veľa koní a nie je to kôň?“ namieril na Jožu ukazovák Dušan.

„Teda Jožo je riadny kôň!“ stále sa hnevá Zuza.

„A ty krava mohérová!“ pení Jožo.

Hurónsky rehot ostatných ich prinútil pridať sa.

„Silva nie, ale ujo Tomáš, čo chodí tete Mariške pre obedy, ten je mohérový! Je chlpatý ako medveď! Vyzlečený je vlastne oblečený a to ešte teplejšie. Minule som mu povedal, aby si vyzliekol to chlpaté tričko, že je teplo.“ chváli sa Dušan.

„To fakt? A potom si utekal a utekal, pravda?“ smeje sa Zuza.

„Nie. Ujo mi povedal, že tieto zimné doplnky neodkladá, že cez ne sa k nemu to teplo nedostane.“ dokončil Dušan.

„No dobre, srandista, tak povieš nám, čo tie kone?“ nedal sa odvieť od lúštenia odkazu Miro.

„Možno dnes máme pátrať v inej dedine, nie u nás!“ vyriešila Silva.

„Náš spolok pôsobí u nás, tak aj pátra u nás. Kone nemáme, musíme teda hľadať inde.“ dumá Jožo a zázračne nič nežuje.

„Janka má doma kone!“ napadlo Silvu.

„Ja mám kone na plagátoch na stene, ale nie v búde, ale v izbe!“ vyrieši Janka

Dušan stojí, ruky založené a klopká chodidlom o kameň: „Už sa naozaj stmieva, večer sa blíži, vy tu mudrujete o koninách a ja to viem!“

„Povedz! Dám ti odhryznúť!“ sľubuje Jožo a natrča bublaninu.

„To radšej poviem zadarmo!“ skríví štítivo ústa Dušan a dodá: „Auto!“

„Čo auto?“ začuduje sa Zuza.

„Auto má kone, veľa koní!“ pľuje Jožo.

„Tatrovka, nepluj“ zavrčí Zuza, našťvaná, že ju to nenapadlo.

„Tak už prestaňme trepať a začnime lúštiť!“ poradí Janka.

„Horúce ročné obdobie je leto a kone auto.“ skladá.

„A chladivá slasť zmrzlina!“ pridá Dušan.

28 Spolok tajných mien

„A zimné teplo kožuch!“ tresne Silva.

„No jasné, ženské len o kožuchoch snívajú! Už si videla, aby niekto nechal na dvore pred búdou pohádzané kožuchy? Tie by boli upratané za päť minút!“ krúti hlavou Miro. „To bude niečo na kúrenie, ani my sme ešte drevo neupratali.“ dodá.

„Tak to skúsme dať dohromady.“ Janka si čupne k lístku a snaží sa zhrnúť rozlúštené kúsky odkazu: „*Ak prípad vyriešime, dostaneme zmrzlinu.*“

„To začína dobre!“ teší sa Jožo.

„Neruš!“ šťuchá ho Dušan.

„*Pred garážou má niekto drevo, alebo uhlie.*“

„Uhlie! Že ma to nenapadlo!“ skríkne Dušan.

„Pssst!“ odpláca Jožo.

„*Nikto nie je doma a kľúče máme.*“

„Musíme hľadať murára a tetu, čo je u sestry a zelenú bránu.“

„Tak na čo čakáme? Pozor! Rozchod!“ zavelí Janka napodobňujúc telocvikárku.

„To budeme makať?“ fífle Jožo. Táto úloha mu nejako nevonía.

„Neboj sa, keby sme to našli skôr, určite ťa počkáme! Ty si do roboty ako kôň!“ poteší ho Miro a tresne mu priateľsky po chrbte na rozbehnutie.

Jožo zjajkne a s predsmrtným výrazom v tvári si masíruje rameno asi meter od udretého miesta.

„Ale starý, chorý, lenivý a tlstý!“ neodpustí si Silva.

„Ticho! Ideme!“ zavelí Dušan a viac už veliť netreba.

Celá skupina naberie smer dedina.

Jožo ide posledný.

Pre istotu. Ak by bolo veľa práce.

Po chvíli ale zrýchli.

Tiež pre istotu. Ak by mali pravdu s tou zmrzlinou.

1. Pátranie začína

Zuza so Silvou sú nerozlučný pár. Pridala sa k nim aj Janka a tak dumajú na kráčajú tri. Rozmýšľajú nad dôverihodnou osobou, ktorá veľa vie o ľuďoch v dedine. Teta Mariška je u lekára, tak mušť nebude.

A ani informácie, ak ich nič nenapadne. Ale to by v tom bol...

„Mám to! Poštárka! Teta Valika!“ osvietilo Zuzu.

30 Spolok tajných mien

Dievčatá zastavili a pozreli na ňu ako na zjavenie.

„Toto ale naozaj nie je ani trochu, ale ani trošičku zlý nápad. Kde by teraz mohla byť?“ pochválila Zuzu Janka.

„Koľko je hodín? Jedenásť! K nám chodí okolo dvanástej...“ premýšľa Silva.

„Hádam ju nechcete hľadať po celej dedine! Pošta je bližšie, opýtame sa!“ zavelí Zuza.

Silva na ňu pozrie a bez slova pokrúti hlavou.

„No?“ snaží sa ju prebrať Zuza.

„Ty si čo dnes jedla, že si taká múdra? Veď my môžeme ísť domov a ty prídi a zapíškaj, keď rozlútiš celú záhadu!“ hundre Silva a ďalej krúti hlavou.

„To nemusíte ani domov, ja to mám hneď. Tak ideme, či nie?“ a Zuza už aj pochoduje k blízkej pošte.

Silva a Janka sa na seba pozrú, zsalutujú a zo smiechom vysoko dvíhajúc kolená ako húsky na vojnu vpochodujú k tete Kláre na poštu.

„Dobrý deň“ zaznie zborovo.

„Dobrý deň, dievčatká,“ odpovedá s úsmevom teta Klára. „Aké milé, že ste ma prišli pozrieť!“ teší sa.

„Teta Klárka, my totiž hľadáme tetu Valiku. Neviete, kde by teraz mohla byť?“ vysvetľuje Silva.

„Teraz tu bola, brala poštu a letáky a chystala sa na Hornú k lesu. A čo potrebujete, možno budem vedieť aj ja!“ predlžuje návštevu teta Klára.

„No, keby ste vedeli, kto v dedine je murár a nie je doma...ale v šope, teda v šope je auto...a on...“ pletie Silva, až sa úplne zapletie a zmlkne.

„Teta, poznáte v dedine veľa murárov?“ zachraňuje situáciu Janka.

„Murár? Načo vám je murár? Idete stavať?“ vyzvedá teta Klára, ale hneď na to sa zarazí, lebo zbadá na stole ležať dopis.

„Ach!“ vzdychne si.

„Čo sa stalo, teta?“ nechápe Janka.

„Ale, vlastne nič hrozné. Prišli ste ako na zavolanie. Valika tu zabudla dopis, asi ho mala pod letákmi. Je to na vašu ulicu, Janka. Číslo 79, dva domy od vás, Bakarkoví. Valika tam už dnes nepôjde. Zanesieš im ho?“ konečne vysvetlí svoju zmenu nálady poštárka.

„Pravdaže teta, len čo nájdeme tetu Valiku.“ prikývne Janka.

„A Vlado Bakarka je murár a každý deň vozí Janka Bocku a Zdena

Prišielku na jednu stavbu v meste, kde spolu robia. A Vladkova žena je doma, čakajú bábätko, tak jej dopis daj a môžeš sa jej na tých murárov povypytovať.“vychrlí teta Klára nečakaný dodatok.

„Teda, teta Klára! Ďakujem!“ poteší sa prekvapená Janka.

„Tak ja ten dopis odnesiem hneď.“

„To je super, aspoň niečo na začiatok.“usmeje sa Zuza, keď za sebou zavrú dvere pošty.

„Keď nám to takto pôjde ďalej, poobede jeme zmrzlinu!“ teší sa Silva.

„Veľmi sa neteš, murárov tu môže byť veľa a ešte nás čaká práca, ty žena jedna emancipovaná!“posmieva sa Zuza.

„Ja urobím s chalanmi výmenu. Oni mi dajú zmrzlinu a za to môžu makať. Úplne kludne im to dovolím!“ tvári sa fajnovo Silva.

„A mimochodom, pracovať by mali tlstí ľudia, aby schudli. Ja by som sa mohla aj zlomiť! Ja som iba na ukazovanie!“ dodala.

„Dúfam, že nám po ceste neodmlieš, ty modelka!“ posmieva sa Janka a hneď dodá:

„...mimochodom, modelky nemôžu zmrzlinu, je v nej veľa kalórií. Ja sa obetujem a tú tvoju zjem a aj tebe dám kúsok.“ ukáže na Zuzu.

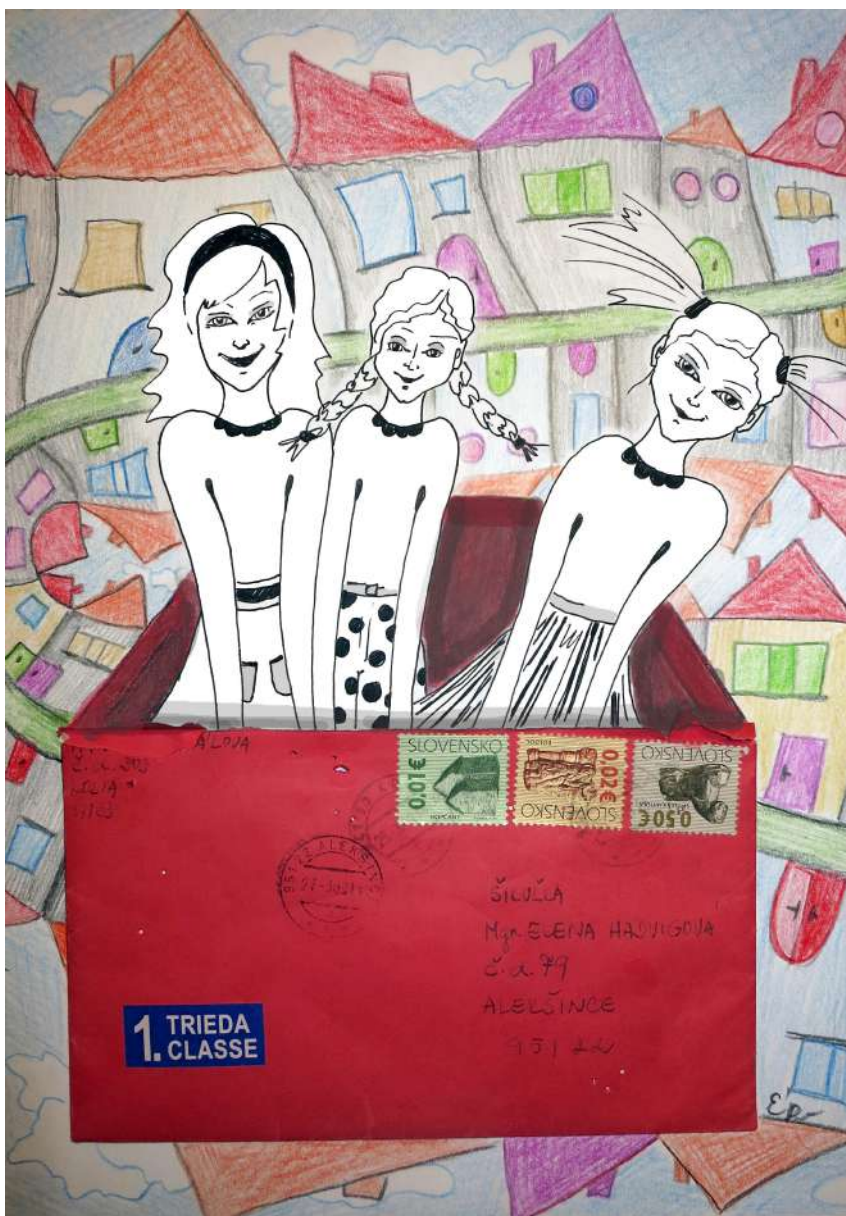
Tá súhlasne prikývne.

„...mimochodom, ešte nič nemáme, okrem jedného dopisu.“ povie múdro Zuza.

„... mimochodom, nemali by sme kráčať? O chvíľu je obed!“ pripomenie Silva, schmatne dopis a zavrtí bokmi, teda kostičkami.

„Ó, poviem mame, nech dá variť o jeden púpavový list viac!“ smejú sa nemodelky, no Silva len krúti zadkom a vlní sa dolu ulicou.

Smer – Bakarkovci, číslo 79.

1. Pátranie pokračuje

Miro sedí pred potravinami a pozoruje Azora, ktorý práve ocikáva plot najbližšej predzáhradky. Dušan a Jožo nakupujú. Najradšej by sa na nich vykašľal a išiel pátrať sám, ale, kde začať? Troch skôr niečo napadne ako jedného. Keby aspoň nebolo také dusno, pri potoku je teraz fajn, mohli by stavať hrádzu, až by im v tej studenej vode zmodreli nohy.

„Nespi, daj si žužlačku!“ prichádza Jožo a podáva niečo červené.

„Mohli by sme už ísť aspoň trochu pátrať?“ nahnevane zahundre Miro a hodí si žuvačku do úst.

„My sme už, náhodou, začali! Iba ty sa tu flákaš! Vyfúkne Jožo bublinu a ukáže na Dušana: „Hlásenie!“

Dušana to vystrelí do pozoru a hlási: „Predavačka pozná asi desať murárov, ale netuší, kde sa teraz nachádzajú. Drevo zložili na dvor každému druhému a uhlie nevie. Takže, ani my nevieme. Koniec hlásenia miestneho rozhlasu!“

„Stíš trúbu, nemusí si každý myslieť, že chceme kradnúť drevo!“ hundre Miro.

Dušan opäť skočí do pozoru, zasalutuje a veľmi hlasno zašepká: „Vykonám!!!“

„Čiže, nedozvedeli sme sa nič. Musíme ísť ešte do potravín na dolnom konci!“ teší sa Jožo.

„To určite. Exkurzia po potravinách sa nekoná! Tamto totiž vidím tetu Valiku. Poštárka vie viac ako predavačka v potravinách. Tak! A teraz pátram ja! Azor, zostaň!“ vyhlási Miro a beží poštárke naproti.

„Dobrý deň, teta, dobre, že ste tu, potrebujem sa s Vami súrne poradiť!“ povie Miro s vážnou tvárou.

„A o čom, Mirko, o čom?“ pýta sa Valika a šklbe jej kútikom. Zo všetkých síl sa snaží zachovať vážnu tvár.

„Nuž, teta, potrebujem nájsť murára, ktorý príde až večer a jeho žena je v susednej dedine a tiež príde až večer a majú na dvore drevo, alebo uhlie.“

„Nóó, to je záhada. Musím porozmýšľať. Stanko Hazucha je doma. Vlado pomáha v lese... Vlastne nie! Od pondelka robí v Bystrici! Aj s Janom a Zdenom! Vozí ich tam na svojom aute, vraj ich to tak vyjde lacnejšie, ako keby mali každý na svojom...“

34 Spolok tajných mien

„A chodia domov až večer?“ vyzvedá vzrušený Miro.

„Veru večer, niekedy až o deviatej, desiatej.“

„A čo to drevo, alebo uhlie na dvore?“ vydýchne Miro.

„Aj Zdeno Prišelka, aj Jano Bocko skladali drevo. Sú kamaráti a skladajú naraz, potom si aj pomáhajú ukladať. Len teraz neviem, kto im uloží, keď sú tak dlho v robote. A aj cez víkendy. Zdenovi pomôže starký, ale Janova žena chodí sestre varovať dvojičky...“

„A kde býva tá jej sestra?“ skočí jej Miro do reči.

„V susednej dedine...“

„Susedná dedina! Dvojité Šťastie! Ďakujem, teta!“ skríkne Miro a uteká ku kamarátom.

Valika za ním začudovane pozerá, zutekal skôr ako mohla dokončiť vetu. Čo tie deti dnes všetko zaujíma! Darmo, dedina nie je mesto, kde ľudia nevedia, koho majú suseda.

Toto keď poviem Kláre, neuverí...“ usmeje sa pre seba a vloží noviny do schránky.

„Ideme!!!“ velí Miro.

„Ale...“ netušia Dušan s Jožom, čo sa stalo.

„Ideme!“ zavelí ešte raz, otočí sa na päte. Azor sa potešene rozbehne za ním, Jožo pokrčí plecami, zahryzne do čokolády a tiež sa pohne správnym smerom. Dušanovi trvá dlhšie, kým sa spamätá, ale o chvíľu už rázujú za Mirom, ktorý viac uteká ako ide.

„Že som nezostal doma!“ poľutuje sa v duchu Jožo a pridá do kroku.

Na čelo mu vystúpili kropaje potu.

1. Kto je bližšie?

Rázujú dievčatá dolu dedinou, dlane aj chodidlá ich pália od nervozity, tajomstvo je už-už rozlúštené, len aby chalani neboli rýchlejší. Len to ich teší, že majú kľúče od brány. A od ktorej, to práve utekajú zistiť k Bakarkovcom.

Zrazu sa ozve hvizd ako od Jánošíka a...

„Chalani!“ varuje Zuza.

„Utekajme!“ navrhuje Silva.

„Ča vám šibe? Veď sme team! Pátrame spolu, len sme sa na chvíľu rozdelili! Zabudli ste?“ objasní Janka.

„Veď hej.“ skleslo prehlási Duo Frfl'ando a všetky tri sa otočia do smeru hvizdu.

Pohľad, ktorý sa im naskytne však vôbec nie je na zahodenie. Prvý beží Miro a Azor mu veselo cvála po boku. Za nimi, pridŕžajúc si okuliare a jazyk tacká sa Dušan a na konci asi päťdesiatmetrového radu vzduchu za nimi sa mátožne potáca Jožo.

„Kam idete, krásky?“ spytuje sa sladko Miro.

„Do Las Vegas macho, ale najskôr k Bakarkovcom zaniest list a po koniec hádanky.“ vysvetľuje Zuza.

„A ty kam ženieš stádo?“ neodpustí si Silva.

„No do finále, k Bockovcom! Naval' kľúče!“ dychčí Dušan.

„K Bockovcom, viete to isto?“ neverí Janka.

„Teta Bocková stráži v susednej dedine sestre dvojčky, teda DVOJITÉ ŠŤASTIE a zložili im drevo a nemá ho kto upratať, lebo ujo Bocko je murár a je v robote do večera. Tak, čo, pridáte sa?“ zhrnie Miro.

„Dvojčky...drevo...v susednej dedine...jasnačka!“ dáva si počuté dohromady Zuza.

„Počkajte, hodím Bakarkovcom do schránky list. Dovtedy dajte nejako Pána Slaninu do poriadku a vysvetlite mu, že práca ešte len začne. Azor! Dávaj pozor, aby nezdrhol!“ zavelí Janka a pustí sa do behu.

1. Práca šľachtí?

...a zelená brána povolila. To, čo našli za ňou, nikto nečakal.

„No, pekne ďakujem!“ uviedol to celé Dušan.

„Nemáš za čo, zmrzlina ešte nebola.“ objasňuje Miro.

„Už ani nemám chuť.“ trepe Jožo nezmysly.
„To ti tak verím!“ sucho poznamená Zuza.

„No tak, no tak mládež,“ hrá sa na učiteľku Silva, „poďme pekne do práce, práca šľachtí, narastú vám svaly, pekne všetko sem, do kôlne, ja vám odomknem, aj dvere podržím, aj ... dvere podržím.“

„Dvere polenom podložím a pôjdeme makat' bud' všetci, alebo ani jeden!“ hnevá sa Jožo.

„Ale toho je strááášne veľa!“ narieka Janka.

„To potrebuje len správnu organizáciu,“ vysvetľuje Dušan. „Dvaja budú nakladať, dvaja voziť, a dvaja vykladať. Každý si aj chvíľu oddýchne a nejako to zvládneme. Neplačte a rozmýšľajte, kde zoženieme druhý fúrik. V kôlni je len jeden.“

„Netreba! Z druhej strany kôlne je opretá kárika!“ teší sa Miro a už šoféruje k hore dreva. „Nakladači, Zuza a Dušan pózor! Pochodóm vchod! Nakladáť dva!“

Keď sa človek na vec pozrie s humorom, hneď ide všetko ľahšie. Členovia Spolku tajných mien spravili z upratovania dreva hotové muzikálové vystúpenie. Nakladači (Zuza a Dušan) sa s drevom lúčili a šoférom (Mirovi a Jožovi) na srdce kládli, aby im na tých Pinochiov dali dobrý pozor a v zdraví ich domov, do šopy, doviezli. Šoféri (Miro s Jožom) sľubovali klimatizáciu a teplú stravu, vykladači (Janka a Silva) zborovo revali uspávanku s názvom „Spi, moje malé upírčatko“, aby sa tým polienkam malým dobre spinkalo a robota išla ako po masle.

Keď tu zrazu, kde sa vzal, tu sa vzal, pred fúrikom ticho stál ...

„Peťo!“

„Tak som si povedal, že by sa vám zišla pomoc!“ škerí sa Peťo.

„A kde si bol doteraz, čo? Tých päť polien už doukladáme!“ hnevá sa Jožo.

„Radšej bež po zmrzlinu! Kým sa vrátiš, skončíme.“ má lepší nápad Zuza.

„Po akú zmrzlinu?“ čuduje sa Peťo.

„Veru aj zmrzlina bude, ale hlavne plavky si chystajte, lebo idete zajtra všetci s nami na kúpalisko!“ ozve sa od brány.

„Teta Hanka Bocková!“ spoznala postavu Janka.

„Peťko mal si skvelý nápad, neviem, dokedy by to drevo zavadzalo, nebyť vás.“ pochvaľuje si tetu Hanka.

„To bolo totiž tak,“ vysvetľuje Peťo: „že do nášho auta sa nevojdeme

38 Spolok tajných mien

všetci a nechcel som tu nikoho z nášho spolku nechať a teta Hanka je kamarátka s mojou mamou, tak mi trochu pomohla aj mama.“

„Hovorím Gitke, rada by som išla na kúpalisko, aj deti odveziem, ale auto máme zahádzané drevom. A Peťo z toho pre vás hneď urobil detektívku.“ smeje sa Hanka.

„Tak to už dokončíme, musím si nájsť plavky!“ súri Jožo.

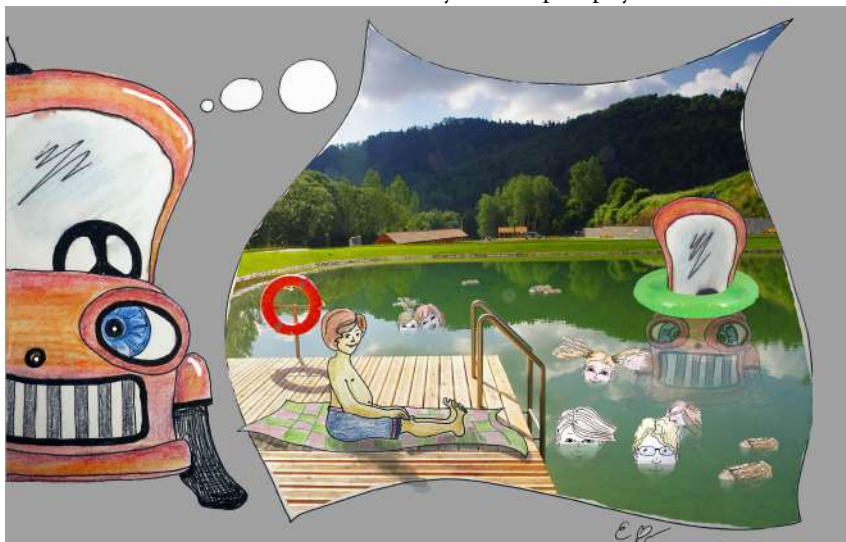
„Nehľadaj, už ti budú malé!“ podpichuje Silva.

„Po dnešku oblečiem aj tvoje!“ nedá sa Jožo a s unaveným výrazom v tvári sa otočí na Hanku: „Teta, ale tá zmrzlina by mohla byť aj dnes!“

„Jožko, zmrzlinu nemám, ale keď to dokončíte, budú jahodové poháre so šľahačkou!“

„Makáme banda!“ zreve Dušan.

„Ja som pracovitý, som veľmi pracovitý!“ presviedča sa Jožo. „A o chvíľu budem veľmi, ale veľmi hladný.“ dodá pošepky.

Na kúpalisku

Výpravy za menom. Deň tretí – na kúpalisku.

1. Sporný letný deň.

Jožo sedí na mokrej modrej deke a neverí vlastnému šťastiu. Je v raji. Práve líže tretiu zmrzlinu a popri tom spomína na jahodové poháre zo včera. Leto je krásne. Aj jeseň. Ani zima nie je zlá,

a jar... život je krá...

„Jaj! Zmiznite! Odplávajte! Proste odíďte!“ zreve dobre naladený a baby, ktoré sa práve vrátili z bazéna a dopriali mu trošku vody.

„Vieš, už máš vody plné brucho, ale v bazéne si ešte nebol. Keď budeš takto pokračovať, obsadiš záchod na veľmi dlhú dobu a pri tom možno aj schudneš.“ posmieva sa Zuza.

„Ja sa čvachtať nepotrebujem. Mne je tu fajn. Pozorujem ľudí a rozmýšľam. Tamten ujko je čudný.“ zabudne sa uraziť Jožo.

„Ako, čudný?“ zaujme to Silvu.

No odpoveď nedostane, zato sa všetkým, ale najviac deke, ujde za vedierko vody.

40 Spolok tajných mien

„To ste okradli nejaké decko, lebo ste zatúžili po mokrej deke a zmrzline?“ hnevá sa Silva na rehotajúcich sa chalanov.

„Ja som im ho požičal!“ ozve sa spoza Peťovho chrbta.

„Toto je náš nový kamarát Samko, ináč môj bratranec.“ vysvetľuje Miro.

„Býva aj s tetou Ankou tu, v Bystrici a pred chvíľou som ich stretol.“

„Nie! Posila! To sa dnes už nenajem.“ skonštatuje Jožo.

„Ja som strašne smädný.“ vzdychne Samko.

„Dajme pauzu, ja som aj hladný.“ Pridá sa Miro a ostatní, vrátane Joža, prikývnu.

„Naval prachy, ide sa do bufetu!“ zavelí Dušan.

„Vidíš, aký som užitočný? Nebyť mňa, možno už nemáte za čo jesť.“ chváli sa Jožo, presadne si kúsok ďalej a vyberie spod uteráka peňaženky. „Keď pôjdete okolo kabín, všimnite si toho chlapa s červeným uterákom. Je čudný.“

„Ako čudný? Pýtala som sa už raz, ale ste ma prerušili úplne nevhodne!“ opakuje Silva otázku pred piatich minút.

„Neviem, ale sledujte ho a snáď na to prídeme. Tu máte doláre a eurá a pod'me, palacinky volajú!“ zvolá netrpezlivo Jožo.

„Že volajú! Jožko, pod' k nám, pod', lekvárik náš sladký, sádielko vyhriate!“ zaševelí Zuza a uteká sa schovať do radu pred bufetom.

obrázok zdrhol do ďalšej kapitoly :)

1. Ten čudný chlap

„Nečumte všetci na neho!“ pľuje okolo seba Jožo.

„Ale, keď máme niečo zistiť, musíme sa pozerať!“ odporuje doteraz tichá Janka.

„Ale nenápadne, lebo nás zbadá a zdrhne!“ radí Miro.

„No isto bude utekať pred nejakými deckami, čo na neho čumia! Má nás na háku.“ ozval sa psychológ Dušan.

„Fakt je nejaký čudný.“ vyhlási Zuza. „Stále pochoduje pred prezliekacími kabínkami.“

„Ale nevyzerá zle, len keby mu tak neodstávali uši..., skrátka je sympatický.“ hodnotí Silva.

„Jedz! Studené hranolky z bufetu sú odporné!“ upozorní ju Jožo.

„To preto tak rýchlo ješ? Aby ti nevychladli?“ smeje sa Zuza.

„Uhádla si. Ale neuhádneš, čo urobím teraz!“ uškŕňa sa Jožo.

„No, predpokladám, že si dáš ešte pár porcií.“ predbehla Silvu Janka.

„No dobre! Ale Silva by na to nikdy neprišla!“ zaklincuje Papkáč.

42 Spolok tajných mien

„To vieš, ja som malé, sprosté, ale naše!“ smeje sa, kupodivu neurazená, Silva.

Po Jožovom odchode do bufetu sa partia pod červeným snečníkom pustí do jedla, ale aj pri tom pokračuje v pátraní a vymýšľaní.

„Odkedy nám Jožo o ňom povedal, no musí tam takto chodiť najmenej pól hodinu.“ rozmýšľa Miro. „Tam, kde končia kabínky sa poobzerá a ide naspäť. On iste niekoho čaká!“

„Možno predáva Avon, je to Avonlord, ale hamblivý.“ háda Silva.

„Predáva Avon a v ruke má igelitku z Tesca, no to si trafila ten železný oný po hlave!“ vracia sa Jožo nahlas z bufetu.

„A nechodil by tu ako puk, lebo by si nezarobil ani na tie plavky, čo má v igelitke.“

„Ako vieš, že plavky?“ čudujú sa Peťo s Jankou dvojhlasne.

„Lebo má v tej igelitke diery a z tej diery mu trčí takáto šnúrka!“ naťahuje si šnúrku na plavkách veselo Jožo. „Od bufetu je to lepšie vidieť.“

„Isto niekoho čaká, čo by tu pochodoval sto letných kilometrov?“ je už netrpezlivá Zuza.

„Teda, na žiadnu babu by som tak dlho nečakal. Ani keby mala zlaté vlasy a eurá miesto zubov.“ vzdychne Miro, čím vyvolá päťminútový záchvat smiechu v kolektíve.

„Iba žena vie chlapa tak zblbnúť, že pochoduje hodinu bez jedla a oddychu.“ sucho konštatuje Jožo.

„Naozaj, hodina bez jedla, to je takmer smrteľné, mali by sme upozorniť plavčíka!“ posmieva sa Silva.

„No, dojedli sme, teda väčšina, k deke pôjdeme okolo Čudného Pochodujúceho. Všetko si dobre všímajte, ďalšia porada je na deke po presune. Lec gov!“ odštartuje Dušan akciu a skupinka sa zdanlivo pomaly, ale pritom veľmi netrpezlivo dvíha z umelohmotných campingových stoličiek.

Iba malý Samko, ktorý situáciu celkom nepochopil, za nimi pochoduje a vysoko dvíha kolená. Tie slová sa mu veľmi páčia. Doma ich povie mame. Ako to bolo? Aha!

„Lec gov!“

1. Ako to bolo

Porada na deke je plná dohadov a otáznikov. Prechod územým Čudného Pochodujúceho nepriniesol žiadne nové poznatky a pátrači skončili pri hádke o farbe jeho topánkových šnúrok, či značke mobilu, ktorý držal v druhej ruke. Janka mala po chvíli tých hádok dosť a otrávene zdvihla hlavu. No toto!

„Decká, je preč! Kým sme sa hádali o blbostiach, odišiel, zmizol!“

„Dobre sa poobzerajme, možno sa len išiel prechádzať inde!“ nestráca nádej Peťo.

A mal pravdu. Po chvíli ho zbadali. Sedel, opretý o plot, hlava zložená v dlaních a nikto by neodprisahal, že neplače.

„Chudáčik.“ poľutovala ho Zuza.

„Nie chudáčik, hlupák je to, kôli babe revať!“ zhodnotil situáciu Miro.

44 Spolok tajných mien

Peťo chvíľu porozmýšľa, potom uchmatne Jožovi rezervný nanuk z ruky a pustí sa priamo k mužovi pri plote.

„Kam ideš?“ „Ti šibe?“ ozýva sa z hlúčika, ale Peťo si to nevšíma. Iba raz sa otočí a povie ako James Bond: „Bud’te nablízku. Ale nenápadne.“ a pokračuje v ceste.

„Chalani, prineste deku a karty, my sa tu zatiaľ budeme akože opaľovať.“ diriguje Silva a tvári sa nenápadne ako tikajúca bomba v kredenci. Chalani, čuduj sa svete, poslúchnu a baby otočia telá napoly k slnku, napoly k centru deja – k plotu.

„Budeme bojovníčky proti rasizmu. Napoly černošky, napoly biele. To by mohli vysielat’ aj v telke.“ teší sa Zuza.

„Ten Peťo má odvahu, už je skoro pri ňom. Ja by som nešla.“ šepká Janka.

„Ani ja. Čo by som mu povedala? Dobrý deň, nechcete vreckovku a nanuk?“ šepká Silva.

„Nič mu nepovedal, len mu podal nanuk. A predsa, niečo mu hovorí a podáva ruku, ja zdochnem!“ omdlieva Zuza.

„Slečinky deka, donáška až do domu, adresa: Kúpalisko, Pod vrbou 3, okno z výhľadom na plot.“ huláka Miro.

„Nehuč a sadaj, rozdávaš!“ stopne ho potichu Dušan a skupinka sa začne tváriť nenápadne a karty hrajúco.

„On mu podal ruku!“ šepká najhlasnejšie ako vie Silva.

„Kto komu?“ upresňuje Dušan.

„Obaja obidvom, ale prvý Peťo.“ šepká Janka.

„Ty kokso!“ skríkne Samko.

„Ja som neni kokso, ty si kokso!“ rehoce sa Miro.

„Idú sem! Idú sem!“ hučí Jožo, „Zmiznime!“

Vo všetkých bojoval strach so zvedavosťou, keď videli oboch kráčať k deke, no vyhrala zvedavosť a druhý skončil strach. Zvedavosť ich prinútila zostať a strach rozšíril oči a zatvoril ústa. Dokonca, ani Jožo nežul. Nanuk sa mu topil a tiekol po prstoch.

„Toto je Adam, Adam toto je Zuza, Silva, Jana, Dušan, Miro, Samko a Jožo.“ predstaví všetkých Peťo. „jeho príbeh je veľmi zaujímavý a trochu záhadný. Možno mu dokážeme pomôcť, preto dobre počúvajte.“

„Ahojte.“ pozdravil slušne Adam. „A tykajte mi.“

„Ahoj.“ ozvalo sa sedemhlasne.

„Pod', sadni si. Jasn , že ti pomôžeme.“ uvoln je miesto DuŐan.

Adam sa posad  a smutno spustí: „No, ja neverím, že tu je nejak  záhada. Podl'a mňa to je jasne, len Peo je tak  optimista... Ja si už tri roky dopisujem cez internet s jedným fantastickým diev aom. Asi pred mesiacom som jej navrhol stretnutie. Problém je v tom, že pred dvoma rokmi som jej poslal fotku môjho spolužiaka namiesto svojej. B l som sa. Nie som nijak  kr savec a ona je veľmi pekn , no povedal som si, že to risknem. Z jej listov som cítil úprimnosť a veľmi som ju chcel spoznať. Tak som si povedal, že to sk sim. Keď sa jej nebudem p ciť, tak sa otočí a odide. Viem, že som jej klamal, ale dúfal som...“ odml al sa Adam. „NepriŐla. NetuŐil som, že mi z toho bude tak smutno.“

„No, to je doŐ bľb , ale aj doŐ jasne.“ sklamane povie DuŐan.

„A ako vieŐ, že jej fotka bola prav ?“ o ije Silva. „Moja sestra posielala vŐetk m chalanom fotky modeliek. Ani raz neposlala svoju.“

„Tak, presne toto ma napadlo.“ poteŐi sa Peo.

„Tak, presne toto ma nikdy nenapadlo, myŐl te...“ o ije Adam.

„No jasne, ona niekde plače opret  o plot a hamb  sa ti ukázať!“ zhrnie problematiku JoŐo.

„Ja by som ju mal rád, aj keby nebola tak  pekn  ako na fotke, ja ...“ zasek val sa Adam a čoraz viac sa  ervenal. Jeho nádej rástla spolu s nadŐen m partie.

„Tak , čo tu eŐte stojíme? Ide sa hľadať smutn  dievča v okolí!“

Potom nasledovalo pátranie a vyp tranie. P tra i trafili kliniec po hlavičke, či ako JoŐo hovorí, ten  elezn  on  po hlave.

Slávka sedela v bufete a plakala nad kávou. Veľmi rada sa pustila so Silvou, Jankou a Zuzou do reči, dokonca im kúpila každej zmrzlinu a malinovku. Bolo to nen padn  ťt hle dievča s veľkými očami, ktor  sa na Adama krásne smiali. Nemala odvahu ani sa s Adamom stretnuť, chcela ho spoznať, ale nedokázala sa ísť pozrieť ku kab nkam na vysokého, nesmel ho chlapca s igelitkou Tesco (t  bola ich poznávacím znamen m).

Keby nebolo naŐich kamarátov, asi by sa ani nestretli a to by bola ťkoda.

Lebo JoŐo by nevytvoril svetov  rekord v počte zjeden ch zmrzlín, ktor  vŐetk m kupoval Adam, ani v počte vypit ch malinoviek, ktor  nosila ť astn  Slávka.

Adam by sa dve hodiny nebl znil s deckami vo vode a vôbec by tento deň nebol tak  perfektn .

46 Spolok tajných mien

Večer možno Joža trochu bolelo brucho, ale všetci sa zhodli, že dnes vyriešili ten najkrajší prípad a najromantickejšiu záhadu.

Samko to síce celkom nepochopil, ale vybláznil sa rovnako a naučil sa perfektný pokrik do škôlky.

Lec gov!!!

a

Dobrá noc!

Deň štvrtý

Výpravy za menom. Deň štvrtý.

1. Podivný odkaz

Zuzu bolí chrbát. Má ho červený a horúci. Silva má natretý nos a ostatní ramená. Až na Joža. A Mira. A Dušana.

Miro ešte neprišiel.

Dušan je dnes Strojca Záhady a Jožo...

...Jožo sedí na kameni a vysmieva sa bolestiam ostatných: „Mali ste sedieť pekne v tieni a nič by sa vám nestalo. Biela pokožka je moderná a slnko zabijak, nečítate noviny?“

„Odkedy ty čítaš noviny? Ved' nie sú z čokolády, ani orechového cesta?“ čuduje sa Silva a robí pri tom bolestivé grimasy.

„Náhodou, dedko Jano odoberá noviny a ja mu z nich čítam. Len holú ženu babka vždy vytrhne a hodí do šporáka. A dedko sa potom na ňu zastrája palicou.“ vysvetľuje Jožo svoju sčítanosť.

„Ale, ved' teba holé baby nezaujímajú, len obalené! Chleby! Vo vajičku!“ nevzdáva sa Silva.

„Mňam! Máš výnimočne pravdu! Ani jesť som si nevzal!“ prikyvuje Jožo.

Slintajúci rozhovor preruší hvizd. To Azor zase ušiel Mirovi a ten sa ho snaží s vyplazeným jazykom dobehnúť.

„Konečne! Už som si myslel, že dnes začneme až zajtra!“ ožíva Peťo.

„Mama ma nútila upratovať. Cez prázdniny! Vraj nemôžem von, kým si neupracem izbu!“ sťažuje sa Miro.

„Tak otroctvo ešte nezrušili?“ teší sa Jožo. „Mal si ísť na prázdniny babke. U babky sa nepracuje!“

„Ja mám babku v Nitre, býva na sýdlisku v garsónke a to si radšej upracem izbu.“ Vydýchava sa ešte Miro.

„Leziem!“ zvolá Janka, ktorá dnes vyberá zo schránky posolstvo.

„Istím!“ volá Peťo.

„Čo robíš?“ diví sa doteraz nezvykle tichá Zuza.

„Istím. Keď chodím s tatom liezť na Skalku, tak si takto kričia horolezci. Akože ten, čo istí má toho, čo lezie priviazaného na lane a dáva pozor.“ vysvetľuje.

„No to bude dnes sranda.“ ozve sa zo stromu Janka. Počúvajte:

TETA MARIŠKA, TETA BOŽKA A TETA TEREZA.

TIE SÚ KĽÚČ, SPRÁVA I ZÁHADA.

A EŠTE JEDNO, POSLEDNÉ MENO JE:

ZANEDBANÁ ZÁHRADA.

DUŠAN

„To je všetko.“ dočíta Janka.

„No zbohom!“ zvesí ramená Silva.

„Ty niekam ideš?“ škerí sa Peťo.

„Áno. Upratovať si izbu.“ dodá Silva, ale nehýbe sa.

„Nevešajme sa!“ povzbudzuje Jožo po chvíli ticha. „Poďme k Mariške na mušť a uvidíme.“

„Teda, Jožo, ty, keď neješ, tak aj rozmýšľaš! Ale poďme všetci. Ak niečo zistíme, potom sa rozdelíme.“ rozveselí sa Zuza.

S tým sa nedá nesúhlasiť. Skleslá banda vystiera ramená a celkom veselo kráča dolu dedinou.

1. U Marišky dobre

U tety Marišky sú všetci vítaní. Sedia všade navôkol, v jednej ruke krígle s mušťom, v druhej marhuľový koláč. Mariška sedí vedľa šporáka a teší sa toľkým hosťom.

„Tak, už sa vám tie prázdniny krátia.“ pokyvkuje hlavou.

„Jaj, teta, ani nehovorte, teraz, keď je tá najlepšia zábava!“ postážuje sa Silva.

„A čo, moja, máte takého zábavného?“ vyzvedá Mariška.

Nevšimla si, ako si Peťo zakrýva ukazovákom ústa a Zuza kope Silvu do členka. Nikto nesmie prezradiť ich tajný spolok!

„No, že sme sa tak dali dohromady a spolu sa hrávame.“ škúli Silva pod nátlakom.

„Veď aj ja som rada, že vás tu mám toľko. Nerada som tu sama.“

„Teta, to sú ale dobré koláče!“ vzdychá Jožo.

„Vy nám dáte koláče, mušt, a my Vám nič. Nepotrebuje v záhrade pomôcť?“ žmurká Miro dookola, aby ho nebudaj neprizabali, že im zháňa robotu. A slovo **záhrade** zvýrazní, aby bolo jasné, že mu ide iba o rozlúštenie dnešnej záhady.

Jožo sa nafúkne, potom pochopí a sfúkne a hneď sa aj chytá tejto témy: „Okopeme Vám, burinu vytrháme, marhule pomôžeme zje... obrať...a tak.“

„Vy ste zlaté deti, neviem, prečo všetci nadávajú na dnešnú mládež! Zlaté deti!“ teší sa teta. „Ja mám ale v mojej maličkovej záhradke všetko porobené a marhule sú už v koláči a v komore!“

„To je škoda, ja by som robil, že až!“ viditeľne sa uľavilo Peťovi.

„Každý je robotný, keď roboty nieto!“ smeje sa teta, až sa šporák trasie.

„Teta, neviete o nejakej zanedbanej záhrade? Keď chce tak strašne robiť, viete, aby sa nezbláznil!“ podráža Jožo.

„Ale, Jožko, veď aj ty by si pracoval, však? Aj dnes ráno si mi hovoril, že už nezješ ani jeden koláč, ak potom nebudeš aspoň dve hodiny okopávať! Aj keby si si mal sám drevenú motyku vystružlikať!“ vyrýva Silva.

„Motyku! Dobré, že si ju spomenul! Predsa vás o niečo poprosím, vy pracovitá mládež.“ ťukne sa po čele Mariška.

„Á-Áno?“ zľakne sa Jožo pracovnej príležitosti.

„Anička, Terezkina dcéra, mi kúpila minulý týždeň v meste motyku a ja som na to úplne zabudla! Všetko, čo potrebujem, je, aby ste zašli k Terezke a tú motyku mi doniesli! Tým si obpracujete tieto koláče a predplatíte zajtrajšie, orechové. Stačí, ak mi ju donesiete zajtra, budem vás čakať.“ teší sa teta.

„No, viete, teta, my vám po ňu skočíme ešte dnes.“ ozve sa Janka.

50 Spolok tajných mien

„My sme sa aj tak chceli tety Terky niečo opýtať.“ pridá sa Silva.

„No dobre, ale na tie koláče zajtra prídite. Moje kamarátky držia diétu a ja tak rada pečiem.“ sťažuje sa Mariška.

„Teta, prisahám!!!“ skríkne Jožo a ostatní súhlasne kývu hlavami.

1. U Terezky motyka

„No, že si na ňu tá Mariška spomenula, keď som si ja nie! Veď ja mám motýk na tri záhrady a v búde za dedinou kopec ďalšieho náradia, aj tú Mariškinu motyku do nej moja dcéra zamkla. Zabudla som jej povedať, že to je pre Marišku!“ zalamuje rukami Tereza.

„Teta, a kde je tá búda?“

„My vám ju prinesieme!“

„Máme rýchle nohy!“

„Prinesiem vám kľúč a vysvetlím cestu. Joy, ale budem rada, že sa

nemusím terigať taký kus sama!“ ukončí teta prekrikovanie a zmizne v dome.

„Počuli ste? Je to vraj kus! Už teraz ma bolia nohy!“ zúfa si Jožo.

„Nemali by sme radšej hľadať tú záhradu?“ čistí si Dušan okuliare. Ani jemu sa nechce ísť ktovie kam pred obedom.

„Veď ešte ani nevieme, kam je to kus! A čušte, teta ide!“ hnevá sa Zuza.

„No, deti zlaté, tu je kľúč. Drevená búda s náradím je v starej záhrade tety Boženky, ako sa ide k chatám. Ona tam už nechodí, je to pre ňu ďaleko, a ja som mala náradia plný dvor, tak mi dala kľúč od šopy, čo v nej kedysi mávali seno pre kozy.

Jožko, ty budeš vedieť, vaša babka tam tiež majú záhradu, len kus ďalej po ceste. Hľadajte tú, čo má zelený ľatkový plot.“ vysvetľuje Terka.

„Záhrada tety Božky!“ šepká na plné ústa Pečo.

„A ako spoznáme tú motyku?“ chytá sa rozumu Janka.

„Tú nájdete! Je tam len jedna nová, ešte je aj celá farbou natretá.“

„Tak my letíme teta!“ načahuje sa za kľúčmi Silva.

„Len neleťte, pekne po zemi choďte, aby ste v zdraví prišli späť! A nedáte si aspoň čaj, na posilnenie?“ vyprevádza bandu teta.

„Nedáme, teta, nás už vykrmila teta Mariška, dovidenia!“ ťahá Joža od bránky Miro.

„Tak, to teda nepoletíte! Mariška krmí poriadne! Jej ešte žiadna návšteva neuletela! A šťastnú cestu!“ smeje sa teta Terka a zakýva im na rozlúčku.

1. Záhrada tety Božky

„Ak toto nie je *Zanedbaná Záhrada*, tak ja som Širina Stonová!“ afektuje Silva.

„Hádam Saron, nie?“ opravuje ju Pečo.

„Saron už je a ja som krajšia!“

„Vieš ty o tom, že slávne herečky sa za mlada živili poctivou manuálnou prácou?“ blisnú sa Pečovi oči.

„Kam tým mieriš Mudrlant?“ tuší habaďúru Silva.

„No, keď chceš byť raz v Hollyvoode, musíš začať makať. Tu je motyka.“ vysvetľuje.

„Si robíš srandu?!“ zľakne sa Silva a pre istotu cítne aj Jožo.

„Máš pravdu. Keď nás sem ten Dušan poslal, asi tu nemáme založiť oheň.“ pridá sa k Peťovi Miro.

„Veď to tu nie je ani také veľké, ako hrozne zanedbané. Stačilo by vytrhať burinu pri plote a okopať to tu.“ plánuje Janka.

„Aha! Azor už začal!“ smeje sa Zuza a ukazuje na chlpáča, ktorý hrabe okolo veľkého trsu trávy.

„Azor! Fúj! Necháš to? Zasa budeš smrdieť od nejakej zdochliny!“ uteká Miro robiť poriadky.

„Decká, poďte sem!“ počujú zrazu. „Toto nie je zdochlina!“

„Igelitka! A v nej...kinderká! Poklad! Azor našiel poklad!“ teší sa Jožo, až piští.

„Mám taký pocit, že sme to mali nájsť pri kopaní. Že to sem dal Dušan.“ zamyslí sa Peťo.

„A ešte sú tam lístky do kina, ale to až po práci. Prišiel som vám pomôcť. Ste fakt dobrí.“ ozve sa spoza budy.

„Dušo!“

„A na aký film?“ sypú sa otázky.

„Poviem, poviem, ale najskôr šup, šup, rukavice na veľkú burinu, motyky na malú a teta Božka to tu nespozná. Trávu nechajte, keď pokopeme, pohrabeme a zasejeme ďalšiu. Teta sľúbila, že sem budeme môcť chodiť opekať, keď tráva narastie. Ujo Paľo ešte urobí ohnisko a lavičky.“ vysvetľuje Dušan veselým tvárom.

Všetci už pochopili a poniektorí, presne Zuza, Janka a Peťo sa už aj chopili náradia. Veď to majú za hodinku-dve hotové a odmena teda stojí zato.

A to ešte nevedia, že pôjdu do kina na Transformers!

Ešte im to nepovieme.

Necháme to na Dušana.

Po práci.

Deň piaty

Výpravy za menom. Deň piaty.

1. Prekvapenie

„Tu nič nie je!“ kričí Peťo z orecha, jednu ruku má až po plece schovanú v dutine, čiže Schránke a od námahy mu na tvári naskákali červené ňľaky.

„Musí tam byť! Miro včera v kine povedal, že už má pre nás záhadu vymyslenú a že budeme čumieť!“ uisťuje všetkých Zuza.

„Tak si sem vylez a uvidíš, že nič neuvidíš!“ vzdáva sa Peťo.

Zuza vrtko vyskočí na najnižší konár aby zistila, že má Peťo pravdu.

„Ani igelitka tu nieje. Keby odkaz priniesol, tak by dieru aj zapchal.“ uzatvára Zuza.

„Čo teraz?“ zosmutnie Silva.

„Poďme k Mariške! Na koláče! Potom sa vrátíme. Možno nestihol!“ ovalí Joža nápad.

„Orechové koláče, zo šľahačkou...“ zasnene šepká Janka.

„Šľahačka je dobrá na pleť. S medom, uhorkou a horčicou.“ mudruje Silva.

„Fúúúj! Teba by som teda za kuchárku nechcel!“ ozve sa Dušan.

„Nie na jedenie, ale na tvár, ako pleťová maska!“ vysvetľuje Silva.

„Keď nezačneš jesť, dostaneš anorexiu!“ pouča Jožo „A teraz, v čase krízy by sme nemali plytvať potravinami na blbé pleťové masky.“

„Teda, keby si si ty dal niečo zo svojej porcie radšej na tvár, mal by si najkrajšiu pleť v republike a o pätnásť kíľ menej.“ rozbieha sa Silva.

56 Spolok tajných mien

„Tak, dosť! Vy sa tu hádajte a my ideme k Mariške.“ stratil trpezlivosť Peťo.

„A kým nás dobehnete zjeme všetku šľahačku, aby si ju náhodou Silva nenagebrila na pleť. Tú by už potom jedol iba Azor a ten tu nie je.“

Skupinka sa pohne smerom k dedine a postupne sa pridá aj večný Hladoš Jožo a jeho Osobné Rýpadlo Silva.

Veď koláč je lepší ako hádka, aj ako pleťová maska.

1. List

Všetci mali plné ústa a šľahačku až pod nosom, keď teta Mariška vytiahla z kredenca list.

„Toto vám tu nechal Mirko. Dobehol ráno, bola som akurát v predzáhradke. Pekne sa pozdravil a bol by trielil ďalej, ale som ho zavolala na koláče. Povedal, že dnes nemôže a toto vám mám dať, vraj to tak bude

zábavnejšie. Vypytovala som sa ho, že čo a prečo, ale on robil Fučíka, čušal ako hrob.“

„Teda! Ešte, že sme sem išli!“ prehltnie Jožo.

„Uznávam, občas máš aj dobré nápady.“ neuveriteľne milo sa ozve Silva.

„Silva, čo si pokazená, keď si milá na Joža?“ čuduje sa Zuza.

„Tak to si ty všetkých priviedol, Jožko? Daj si ešte šľahačky! Za odmenu!“ smeje sa teta.

„Už mu nenakladajte, teta! Veď teraz ledva sedí a dnes ešte aj chodiť musíme!“ ozve sa opravená Silva.

„A máme ešte veľa práce. Ďakujeme za dobroty, ale už musíme ísť.“

„Už sa vám to kráti, však? V pondelok musíte do školy. Choďte sa ešte spolu pohrať, kým môžete. A prídite ma ešte navštíviť, kým sa rozídete k rodičom!“

„Prídeme teta, určite prídeme.“ sľubuje Jožo.

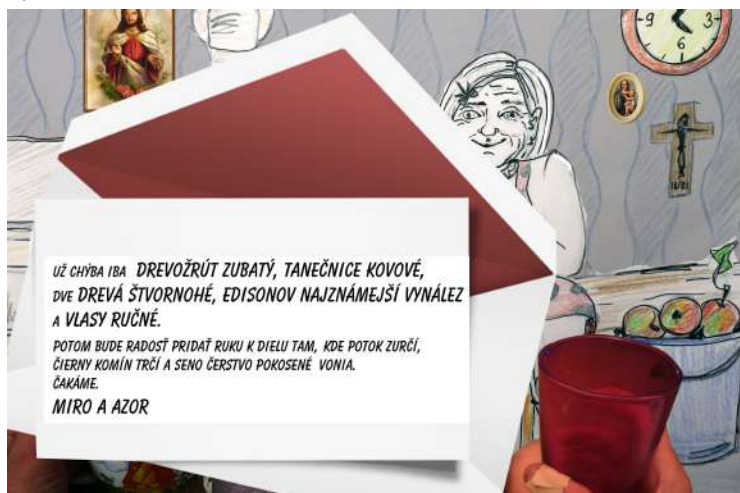
„Spolieham sa na teba, Jožko!“ smeje sa teta.

„Dovidenia! A ďakujeme!“

„Majte sa, deťúrence moje!“ kýva Mariška zmenšujúcim sa postavičkám a pre seba si mrmle: „Ako keď som ja bola malá. Tiež sme boli stále vonku, len topánky sme nenosili.“

1. Oneskorený odkaz

2.

„No, to sa načakajú.“ zhodnotí situáciu Silva.

„To nebude také ťažké, každý vie, že Edison vynášiel žiarovku.“ mudruje Peťo.

„Ale aj gramofónovú platňu, umelý kaučuk, elektromobil a poistku...“ nedá sa zastaviť Dušan.

„Tak elektromobil priniesť určite nemáme, a kde zoženieme umelý kaučuk?“ rozmýšľa Silva.

„Ja tu jeden mám!“ zvolá Janka a vyťahuje z vrečka na nohavičiach žuvačku.

„Mali by sme uhádnuť ešte niečo a potom vyberieme ten Edisonov vynález, ktorý sa k tomu hodí.“ prežúva slová Jožo.

„Napríklad Drevožrút Zubatý je Kôrovec, ktorý ničí naše lesy.“ objasňuje Zuza. „Veď pozerám telku!“

„A to v tých telenovelách nehovoria, že Kôrovec alias Lykožrút je chrobák a nemá zuby, ale hryzadlá? A ja to musím vedieť, lebo môj ujo je Kôrovcový Pozorovateľ.“ chváli sa Janka.

„To sedí celý deň nad tým chrobákom a čumí naň?“ smeje sa Jožo.

„Možno sa s ním aj rozpráva: No, čo chrobáčik, dáš si vajíčka, alebo šunku?“ chytá sa za brucho Zuza.

„Nie, on každý deň prejde veľa kilometrov a kontroluje také lapače na chrobáky a sleduje, či sa nepremnožili.“ vysvetľuje Janka.

„Počúvajte, to bude píla.“ ozve sa Silva.

„Čo?“

„No ten Zubatý Drevožrút.“ vysvetlí.

„To by mohlo byť, ale čo sú kovové tanečnice?“ súhlasí Zuza.

„Je to niečo na pracovanie, lebo píše, že máme priložiť ruku k dielu. Bfíf. A to tento deň tak pekne začal.“ funí už dopredu Jožo.

„No, nebude to až také zlé, lebo tie Drevá Štvornohé budú stoličky a kde sa sedí, tam sa ťažko nepracuje.“ rozmýšľa Dušan.

„To povedz mojej mame, ktorá robí účtovníčku a chodí domov zničená ako Jožo, keby bol celý deň bez jedla!“ nesúhlasí Silva.

„To by sme mali dve veci. Ešte Vlasy Ručné. Silva, chyt' si cop. Čo pripomína?“ zamyslí sa prakticky Jožo.

„Chvost! Ale to sú Vlasy Zadkové!“ vtipkuje Peťo.

„Štetec!“ osvieti Joža.

„Fakt! A z tých Edisonov by som zháňal poistku a žiarovku. Jedno z tých dvoch to musí byť.“

„Teda, Jožo! Ty by si mal jesť iba orechové koláče so šľahačkou! Spôsobujú ti genialitu!“ dlho si nerýpla Silva.

„Ďakujem, možno mi to už zostane!“ klania sa Jožo.

„Tak povedz, čo sú to tie Tanečnice Kovové?“ skúša Joža Janka.

„No, Silva je Tanečnica Drevená, ale kovové?“ rehoce sa Dušan.

„Tanečnica sa točí. Čo sa točí? Skrutka! Ideme stavať šopu!“ perlí Jožo.

„Jožovi trikrát Hurá!“ velí Peťo.

„Hurá! Hurá! Hurá!“ poslušne znie dolinou.

„Už to len zohnať.“ dodá po chvíli Janka.

„Štetec donesiem pre každého, aj krabičku skrutiek do dreva.“ hlási sa Peťo.

„Ja donesiem pílu a môžem aj žiarovku!“ volá Jožo.

„Ja stoličku!“ pridá sa Dušan a otočí sa na Silvu so Zuzou:
„Zvládnete stoličku a poistku?“

„Si pís!“ dostane odpoveď.

„Ako vyzerá poistka?“ pýta sa Silva

„Biely šulec, na konci má kovové čiapočky, my máme, ja donesiem.“ ponáhľa sa s odpoveďou Janka.

„Tak rozchod a o hodinu pri potoku na moste vedľa krčmy, dobre?“ šéfuje Jožo.

„Celkom dobre Jožinko, celkom dobre. Čau!“ papuľuje Silva.
Opäť rozchod.

Ale iba na hodinku.

Tak si skočte niečo zobnúť a o hodinku pri knižke!

2.1 Tam, kde zurčí potok

Na
moste
stojí
stolička
a na nej
sedia
Dušan
s Peťom.
Každý na
pol
zadku, ale

vyzerajú spokojne. Jožo sedí na lavičke pred krčmou, píla leží na stole a všetci, okrem píly, hľadajú na Silvu so Zuzou. Silva vlečie jedno veľké čudo a Zuza štyri malé.

„Vás teda poslať po stoličku! Ešte, že poistku donesie Jana, lebo vy ste boli isto hľadať na smetisku a tam majú len vypálené!“ víta ich Jožo.

„Náhodou, toto je stolička originál, skladacia! Tu vidíte časť zadkovo-sednú a Zuza má časti nohovo-stojné. Stačí zasunúť časti

nohovo-stojné, každú do jedného otvoru v časti nohovo-sednej a je tu stolička, ako lusk!“ prednáša Silva.

„A kde má operadlo?“ pýta sa Jožo.

„Toto, prosím pekne, je stolička ortopedická a lieči bolesti chrbta posilňovaním chrbtových svalov. Jožo, keď na nej týždeň posedíš, bude z teba Orlando Bloom!“

„Načo? Veď už teraz som samý sval, ani gram tuku!“ vťahuje brucho Jožo.

„Tiež si myslím, že tu nejde o gramy, ale o kilogramy.“ zapája sa do debaty Dušan.

„V tvojom prípade je slovo SVAL skratka pre SLANINOVAL, čiže, slaninový val.“ smeje sa Silva.

„Na čom sa tak rehocete?“ kričí Janka z diaľky.

„Na Jožovi!“ priznáva Zuza.

„Jožo, nevšímaj si ich, tu máš odškodné, babka piekla!“ položí Janka pred Joža krabicu s koláčmi.

„Janka, s tvou babkou sa ožením!“ vzdychá slastne Jožo a nervózne rozvážuje špagát na krabici.

„Moja babka je vydatá za dedka, ožeň sa so Silvou!“ dráždi Joža Janka.

„Veď by boli ako Lauer a Hardy!“ hojdajú sa na stoličke Peťo s Dušanom.

„Ani sa zaňho nevydám, ani koláče mu nenechám! Veď sa dnes už nikam nedostaneme!“ červená sa Silva a schmatne mu otvorenú krabicu spreď nosa.

„Vy ste už vydatí! Silva na teba kričí ako moja mama na tata!“ smeje sa Zuza.

„Má pravdu. Mali by sme ísť.“ zvažnie Peťo.

„Ale kam?“

„*Tam, kde potok zurčí, čierny komín trčí a seno čerstvo pokosené vonia*.“ číta Dušan, hneď ako sa mu podarí rozkriť pokrčený papier s odkazom.

„Navrhujem ísť popri potoku a hľadať čierny komín.“ navrhuje navrhovateľ Jožo.

„Ale, na ktorú stranu? Čo ak pôjdeme nesprávnym smerom?“ múdro vraví Janka.

„No, poďme na ten bližší koniec dediny, ak nenájdeme, vrátíme sa a potom sa pustíme dlhšou cestou.“ napadne Zuzu.

„Teda, mne sa ani jeden koniec dediny odtiaľto nezdá bližší.“ stojí Silva bezradne na okraji cesty.

„Tak čuchajte, odkiaľ vonia seno.“ napadne Zuzu.

„Ak si nezbadala, Azor dnes nie je v službe a aj ten by našiel iba klobásky.“ ťuká si na čelo Peťo.

„Klobásky!“ rozjasní sa Jožova tvár.

„Teda, ty si už z toho jedla úplne švihnutý.“ prevráti očami Dušan.

„Jožko! Jožko! Prebud' sa! To sme my! Tvoji kamaráti! Nie klobásky! My mie sme na papanie! My sme tu na to, aby sme z teba urobili človeka!“ máva Silva Jožovi rukou pred očami.

„Prestaň, ty motofotelka! Ja som si spomenul, kde som videl komín čiernejší, než čierny.“ bráni sa Jožo.

„Kde???“ zahrnelo viachlasne dolinou.

„U Mira! Za domom! Na udiarni!“ prezradí Jožo.

„Tak Miro si sedí celý deň doma?!“ hnevá sa Silva.

„A pokosené seno majú?“ zaujíma Janku.

„Poďme tam a uvidíme!“ ozve sa opäť Jožo.

„Teda Jožo, ty budeš o chvíľu múdry ako farebný televízor.“ chváli ho Zuza.

„A ty poznáš aj bezfarebný televízor?“ gúľa Jožo očami .

„Môj dedko má ešte starý, čiernobiely.“ vysvetlí.

„A normálny, alebo plazmu?“ vyzvedá Silva.

„Ak mi ukážeš čiernobiely plazmu, tak budem držať týždeň hladovku!“ smeje sa Jožo.

„Nájdem, aj keby som ju mala vyrobiť, len aby si týždeň nejedol.“ zastrája sa Silva.

„Tak ideme k Mirovi, alebo k Silve vyrábať čiernobiely plazmu?“ stráca Peťo trpezlivosť.

„Lečgón evrybády, čildren, kam vit mí!“ perlí Jožo, uchmatne Silve koláč z otvorenej škatule a vykročí na cestu. Silva sčervenie, potom vybledne a ponúkne koláčmi všetkým. Aj seba.

Fotomodelka, nefotomodelka, jest' treba.

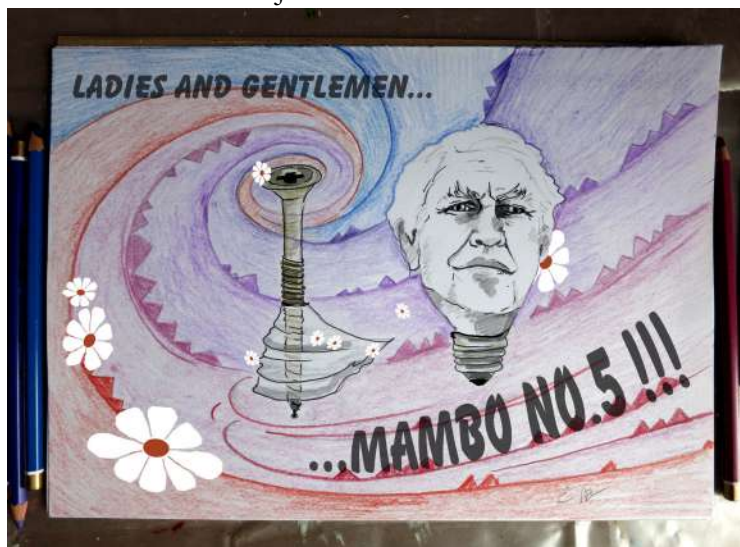
Cestou sa Jožo nenápadne nahne k Dušanovi a so strachom v hlase sa ho šepky spýta: „Naozaj neexistuje čiernobiela plazma?“

Dušan sa rozosmeje a odpovie: „Možno v Japonsku“

Ak si viete predstaviť nešťastného Joža, tak to urobte.

A potom ho poľutujte.

Lebo teraz sa naozaj zľakol.

2.1 Tam u Mira

„A to je čo?“ pučí oči do tmy Silva.

„Toto bude náš klub, naša skrýša a kancelária!“ povie pyšne Miro.

Keď sa k Mirovi konečne dozvonili, zaviedol ich na zadný dvor, kde im pri udiarni, za garážou ukázal zaprášenú miestnosť, plnú neporiadku.

„Kedysi sme tu mávali uhlie, no odkedy kúrime plynom, je tu len neporiadok. Oco mi ju sľúbil, ak si ju upracem. Len som nevedel, na čo mi bude. Teraz už viem.“

„A čo s tými vecami?“ ozve sa Janka.

„Vynosíme ich do kontajnera, sú to samé haraburdy.“ zamrmle Miro.

„Ja by som sa na tie haraburdy pozrel. Napríklad tamten drôt by sa nám mohol hodiť.“ dumá Peťo.

Do roboty sa pustili s chuťou. Zrazu všetci chceli mať tú najkrajšiu „klubovňu“. Dokonca aj preberanie harabúrd bolo dobrodružstvo.

Janka našla prasknutú sklenenú vázu, ktorú nechcela dať z ruky, po kľbku drôtu odložili aj kolieska z kočíka, kovový zvonček bez srdiečka a biely obdĺžnik z umelej hmoty. Keď Mirov otec zbadal, s akou radosťou pracujú, pridala sa aj on.

Poskladali Silvinu skladaciu stoličku, priniesli z garáže starý stôl, ktorý zošmirgľovali a natreli na žltu. Z jednej dlhej dosky vznikli poličky, z inej a dvoch polienok zase lavica. Zvedavá teta od susedov im darovala starý gauč a prasknuté zrkadlo.

Dievčatá pozametalí a poumývalí, čo sa dalo a na odložený kus umelej hmoty napísali SPOLOK TAJNÝCH MIEN. Mirov otec im doň vyvítal diery a priskrutkoval zvonka na dvere.

Dokonca našli vzadu v garáži starú farbu na steny a zaprášený valček. Štetcov mali dosť a o chvíľu všetci vyzerali akoby pršala biela farba. Nikomu to však nevadilo.

Večer už miestnosť vyzerala obývatelne. Bolo tu kde sedieť, i ležať, police boli zaplnené nájdenými pokladmi a škatuľou od koláčov, v objímke svietila žiarovka, na bielych stenách zase vlastnoručné farebné podpisy členov spolku, ale hlavne.....

.....každý člen zvieral v ruke kľúč.

Kľúčov bolo iba sedem, ani jeden navyiac.

„Je to naša klubovňa. Iba naša.“

Znelo dlho v ušiach tým, čo zaspávali s kľúčom pod vankúšom.

Dobrú noc!

Deň šiesty

Výpravy za menom. Deň šiesty.

1. V klubovni

„No, už to otvor!“ vrtí sa nedočkavo Peťo.

Sedia v klubovni okolo stola na stoličkách a lavici ako piati trpaslíci, lebo Silva a Zuza nechceli vymýšľať záhadu ani za svet každá zvlášť.

A čo je dôležitejšie, pozajtra odchádzajú Janka, Dušan a Zuza k rodičom. Prázdniny končia.

Ale to bude až pozajtra. Zatiaľ sú tu, spolu a obálka, pokreslená kvetmi na stole. Je v nej správa od Silvy a Zuzy pre ostatných.

Miro ju prikryl dlaňou, pritlačil na stôl a napína ostatných.

„Otvor ju, lebo z nej odhryznem!“ zastrája sa Jožo.

Miro sa zasmje a prikryje obálku oboma rukami tak, že z nej netrčí ani kúsok.

„Poštekli ho!“ radí Dušanovi Janka.

Dušan sa nenechá prosiť a rýpne Mira pod rebro.

„Povedala poštekliť, nie prizabiť!“ krčí sa Miro.

„Ja som ňa len podpichol, keď tu nie je Silva, aby ti nebolo smutno.“ vysvetľuje Dušan.

„Silva podpichuje Joža a ani sa ho pri tom nedotkne!“ vrčí Miro a nechá si od Azora schovaného pod stolom oblizovať ľavé ucho.

„To aby nevyfučal. Potom by ho doma nespoznali.“ teší sa Peťo.

„Podpichujte sa láskavo slovne a nie ručne, nemáme tu telefón, ako zavoláme záchranku?“ vysvetľuje Janka.

68 Spolok tajných mien

„Netreba záchranku, vidíš, že Miro má krásnu ošetrovatel'ku – sestričku Azora!“

„Veru, Azorko, ešteže mám teba.“ hladká Miro Azora po hlave a Azor Mira zaľúbene pozoruje. „No kde je ten list? Prečíta ho niekto?“

„Ak uhádneš, kto ho má, môžeš ho prečítať ty.“ navrhne Peťo.

„Dušan mi ho zobral!“ ukazuje prstom Miro.

Dušan vytiahne prázdne ruky spod stola a pokrčí plecami. Miro pochopí ich hru. Pozorne sleduje aj nepatrné pohyby ramien a tváre kamarátov.

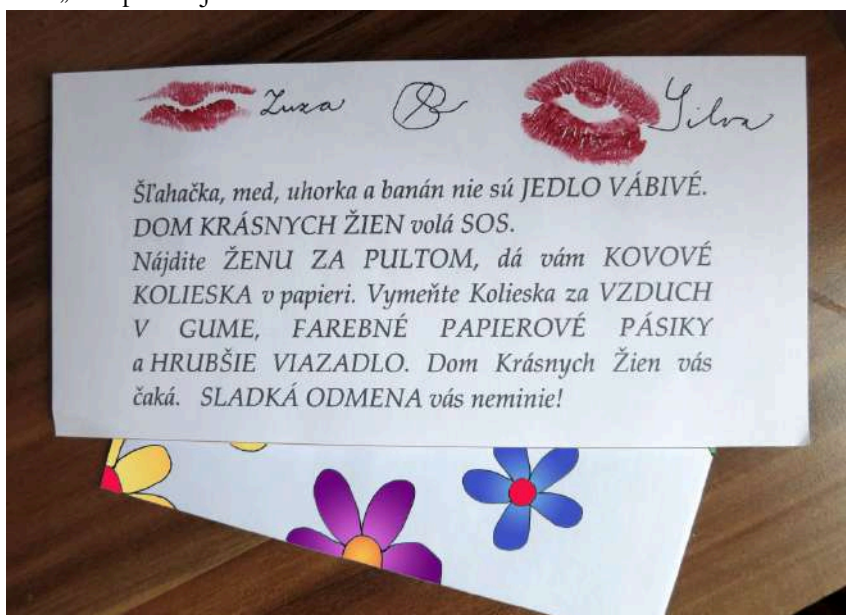
„Jana! Davaj!“

„Home video.“ odpovie Janka a podáva list ponad stôl.

„To je čo?“ pýta sa Jožo.

„Davay home video je firma, ktorá robila niečo s video kazetami.“ vysvetľuje Dušan. „No tak, otvoríš to ešte dnes?“

„Tak počúvajte.“ začne konečne čítať Miro.

Ticho.

Miro číta ešte raz, pomaly, a rozmyšľa nad každým slovom. Keď skončí, ticho je tu opäť.

Po pár minútach sa ozve Peťo: „ Ja sa vzdávam. Poďme na vzduch, možno nás niečo napadne.“

1. Na vzduchu

„Prečo spomína šľahačku?“ čuduje sa Janka.

„Včera, keď sme išli k tete Mariške, si ju chcela nacápať na ksicht.“
spomína Jožo.

„Ako pleťovú masku! S medom, uhorkou a horčicou!“ pokračuje Peťo.

„Áno! Pleťová maska nie je *Jedlo Vábivé!*“ pridá sa Dušan, „Zato *Dom Krásnych Žien*, no, neviem. V každom dome žije žena, ktorá si myslí, že je krásna.“

„Žena za pultom je film. Na dvd. Majú ho v stánku.“ napadne Peťa.

„A ten tvoj film nám dá *Kolieska Kovové?* A čím? Písmenkami na obale?“ ťuká si Dušan na čelo. „To musí byť niekto živý, čo má ruky!“

„Keby si ma nechal dopovedať, dozvedel by si sa, že ten film je o predavačkách!“ hnevá sa naoko Peťo.

„Keby si nezačínal od Prahy, tak sme to mohli vedieť hneď.“ bráni Dušana Jožo.

„Ale, do ktorého obchodu pôjdeme?“ pýta sa Janka.

„Do môjho obľúbeného. Do potravín.“ rozhodne Jožo a keďže tu nie je Silva, nik neprotestuje.

1. Ktorá je to?

„Dobrý deň, teta, nemáte pre nás niečo zaujímavé?“ prihovori sa známej predavačke Jožo.

„Ahoj, Jožko! Máme nové kinder – vajcia s dinosaurami v akcii.“
odpovedá predavačka.

„A nič iné?“ slintá Jožo.

„A čože by si chcel, Jožko?“

70 Spolok tajných mien

„Čo ja viem, napríklad kolieska.“ ide na vec opatrne Jožo.

„Kolieska? To musíš v autoservise, alebo v hodinárstve, Jožko!“ smeje sa predavačka.

„To bude iná, táto o ničom nevie.“ šťuchá Peťo do Joža.

„Tam v zadu, pri syroch, červenovláska, tá mi je povedomá. Mám dojem, že som ju videl so Silvou.“

„Fakt? Ale teraz ideš ty!“ postrčí Jožo Peťo do predu.

„Dobrý deň, teta, nenechal nám u vás niekto niečo?“ pýta sa Peťo rovno.

„Ahoj. A čo by to malo byť?“ usmeje sa červenovlasá predavačka.

„Také kolieska, kovové kolieska, asi.“ pokračuje dosť neisto Peťo.

„Kolieska? A načo sú?“ usmieva sa naďalej predavačka.

„To ja neviem, teta.“ odpovedá nešťastne Peťo.

„Tak, keď budeš vedieť, príď. Niečo pohľadám.“

„Ďakujem.“ zvesí Peťo hlavu a otočí sa k Jožovi.

Joža však niet. Nakoniec ho nájde medzi regálmi s cukrovinkami. Na dlani pár drobných a ráta a ráta.

„Čo to tu robíš?“

„Rátam, či mám dosť na jedno akciové kinderko. Daj ruku!“ prikáže Jožo a už odratúva na Peťovu dľaň centíky.

„Ale my musíme pátrať, nie tu rátať tieto tvoje pe.....kolieska!!!“ ukončí vetu načakane Peťo.

„Kovové Kolieska, Jožo, veď to sú peniaze!“ ziape na celý obchod.

„Veru, chlapi, už viete, čo u mňa máte a tu je obálka.“ ozve sa za nimi predavačka s červenými vlasmi, ktorá počula to, čo sa prepočuť nedalo. „A ešte vám mám zaželať veľa šťastia!“

1. Čo s peniazmi?

V obálke bolo päť dvojeurových mincí, teda spolu desať eur.

„Tie asi nebudú na kinder – vajcia, že?“ ľútosťivo zašomre Jožo.

„No, máme kúpiť Vzduch v Gume, Papierové Pásiky a Hrubšie Viazadlo. Žiadni Dinosauri v Čokoláde tu nie sú.“ číta z lístka Miro.

„Hrubšie viazadlo, to bude špagát.“ napadne Dušana.

„Vzduch v Gume, to môže byť koleso z bicykla.“ rozmýšľa Peťo.

72 Spolok tajných mien

„Ale to nedostaneme ani tu, ani za desať eur.“

„A načo sú komu Farebné Papierové Pásiky?“ čuduje sa Jožo.

„Ja viem! Na karneval!“ zvolá Janka.

„Karnevaly sú vo februári, nie teraz.“ nesúhlasí Peťo.

„Tak na nejakú oslavu, ako ozdoba!“ nedá sa Janka.

„Poďme do obchodu, nájdeme špagát, tie farebné somariny a možno tam niekde bude aj ten gumený vzduch.“ povie Jožo a ťahá Peťu za rukáv k obchodu.

V obchode nájdú oddelenie s papiernictvom, teda jeden regál. Sú v ňom naukladané papiere, špagáty, konfety a zošity a...

...balóny.

Zrazu je všetko jasné. Niekde sa chystá oslava. A tam by sme rozhodne nemali chýbať. Musíme však chvíľu počkať, kým naši kamaráti rozhodnú, koľko čoho kúpiť.

„Špagát nám stačí jeden.“ schmatne Jožo kľbko.

„Hej! Šetri! Tento je najhrubší a najdrahší a my máme kúpiť *hrubšie* viazadlo, nie *najhrubšie!*“

trhá Dušan Jožovi špagát z ruky.

Nakoniec kúpili dve kľbká tenšieho špagátu, sedem valčekov farebných konfiet a štyridsať osem balónov. Vyšlo im to skoro na chl. Predavačka im vydala jeden cent a zabalila nákup do červenej igelitky.

Zostala posledná záhada.

Kde tá parádna oslava bude?

1. V Dome Krásnych Žien

„Poďme k Silve domov. Tá si o sebe myslí, že je najkrajšia.“ navrhol Jozó.

„Nie, poďme na to logicky.“ vyhlási Dušan a hneď aj pokračuje.

„To miesto spomína hneď po pleťovej maske. Existuje miesto, kde si ženy gebria na tvár pleťové masky?“

„Existuje! Štúdio krásy tety Evy Lenčovej!“ pozná odpoveď Janka.

„Ozaj! A je to Silviina teta! Teda, ako, ozajstná teta!“ pridáva Peťo.

„A máme to!“ chytí Miro Azora za predné labky a vrtí sa s ním na ceste v rytme tanga.

„Učiteľka tanca je môj sen, tam ta tá ri rára ram pam pam...“

„Tak my odchádzame na oslavu. Tam si zatancujeme na lepšiu hudbu.“ ponáhľa sa Dušan.

„Náhodou, ja mám absolútny hudobný sluch, lepší ako Havel!“ chváli sa Miro.

„To je možné, lebo Havel na verejnosti nespieval. Bol prezidentom.“
smeje sa mu Dušan.

„Povedal som Havel, ale myslel som Hammel! M M M!“ bráni sa Miro.

„Tak nemysli a pod'. Už to máme celé vymyslené. Ešte sa ti zavaria závitý a začne sa ti dymiť z hlavy.“ končí Dušan rozhovor a šliape dolu po chodníku za Jankou.

V Štúdiu krásy ich víta Zuza so zelenou a Silva s oranžovou gebuzinou na tvári. Keď ich Azor zbadal, strčil chvost medzi zadné nohy, sklopil uši a nakoniec ho museli nechať vonku, aby od strachu ten Dom krásnych Žien neocikal.

Salón Krásy má tri miestnosti. V najväčšej je kaderníctvo so štyrmi zrkadlami, v menšej vedľa kozmetika s dvoma lehátkami a v najmenšej sklad. V chodbičke, kde sú WC sú ešte jedny dvere, ktoré sú práve teraz otvorené a vedú do domu tety Evy. A tam je to miesto. Veľký vyzdobený stôl, okolo stoličky, na stole stojan na tortu.

Keď pátrači nafúkali všetky balóny a pomohli povešať konfety a lampióny, boli hromadne odvedení do kaderníctva a povinne vyfrizúrovaní.

Ako bonus mohli ešte dostať pleťovú masku, od tohoto nápadu však teta Eva a jej pomocníčky ustúpili, keď zbadali strach v očiach chlapcov.

Janka teda dostala na tvár zelenú gebuzinu a všetci dostali do ruky kinderko a zákusok podľa vlastného výberu.

Nakoniec boli všetci s odmenou spokojní, len ich trošku škrelo, že oslava narodenín tety Evy bude len pre dospelých.

Ale škrelo ich to naozaj len trošku.

Deň posledný

Výpravy za menom. Deň siedmy.

1. Posledný spoločný prázdninový deň

V klubovni vládne smutná atmosféra. Blížiaci sa koniec prázdnin v podstate nikomu nevaďí. Vadí to, že majú skončiť v najlepšom. Rozídu sa domov a je po rande.

„Kedy budú ďalšie prázdniny?“ pýta sa Silva.

„Na konci októbra.“ vie presne Dušan. „Ale len štyri, či päť dní a v tom je aj sviatok Všetkých svätých.“

„A potom?“ skoro plače Janka.

„Tesne pred Vianocami, okolo dvadsiateho decembra.“

„Naši budú chcieť lyžovať v Tatrách.“ kreslí Janka prstom ktoviečo po stole.

„Veď aj tu je vlek! Tak načo sa máš trepať do Tatier!“ hnevá sa Miro.

„Sľúbme si...“ začne Zuza, „...že sa tu stretneme. Nie! Že urobíme všetko pre to, aby sme sa tu hneď po Vianociach stretli! Rodičia nech idú silvestrovať sami, veď im chceme len dobre!“

„Babka plače, že je sama, dedka asi neráta, možno mi pomôže.“ napadne Janku.

„Nie sme predsa žiadne béčka, sme členovia Spolku Tajných Mien! Rozlúštili sme toľko záhad, vyhlasujem súťaž o najlepší nápad, ako sa sem po Vianociach dostať!“ rozbehne sa Zuza.

„A ja čo? A Peťo? My tu bývame!“ volá Miro.

76 Spolok tajných mien

„Vy.....vy budete porota a vymyslíte odmenu pre víťaza!“ rozhodne Janka.

„Dobre, súťaž je oficiálne vyhlásená!“ potvrdzuje Peťo.

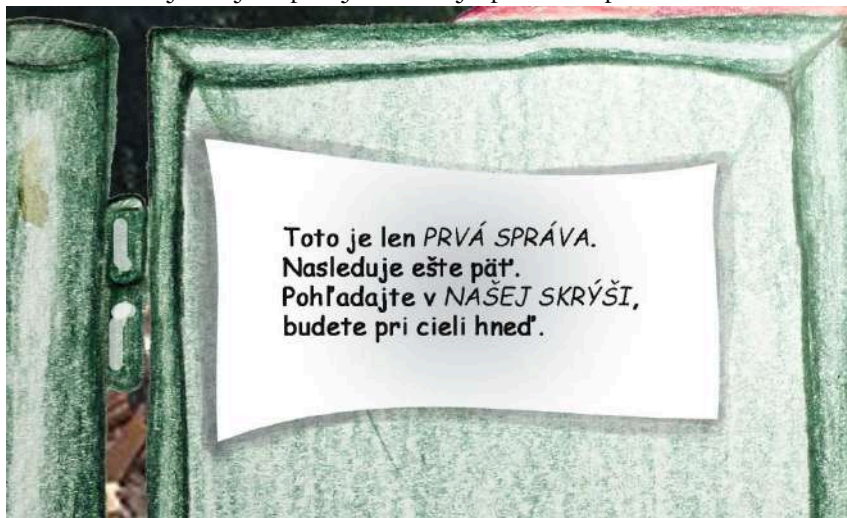
„Skoro som zabudla! Toto som mala ráno zavesené na bráne.“ vytiahne Janka list.

„Ten Jožo je taký lenivý, že ani sem nedôjde!“ ozve sa Miro.

„To hovorí ten pravý! Kto nám nechal list u tety Marišky?“

„To bol nápad, nie lenivosť!“ bráni sa Miro.

„Možno aj toto je nápad. Janka, čítaj!“ povie netrpezlivo Silva.

„To teda je nápad, hľadať papieriky!“ hundre Miro.

„Keď hľadať, tak hľadať.“ Povie peťo a pozrie pod stôl. Azor nelení a obľíže mu tvár.

„Tu nie je!“ utiera sa o tričko.

Hľadajú všetci, hľadajú márne. Prezrú poličky, tam nie je ani prach, za lavicou a gaučom tiež, ani na zemi, ani za zrkadlom, ani v prasknutej váze.

„V jednom filme bol odkaz nalepený zo spodu na stoličke.“ Povie Peťo a už dvíha stoličku. Nič.

„V jednom filme bol aj živý dinosaurus.“ vysmieva sa Dušan a pozerá pod svoju. Nič.

„Bude v našej starej skrýši, v orechu!“ napadne janku. Ani ona nič.

„Alebo na streche.“ vymýšľa Miro a dvíha stoličku. Nič.

„Jožo by nikdy.....mám!“ začala potichu a skončila nahlas Silva.

„Jasné! Na Jožovej správe môže sedieť jedine Silva!“ smeje sa Zuza.

1. Čo to znamená?

Na pošte našli správu na nástenke. Bola pripichnutá modrým špendlíkom a usmievala sa z nej nakreslená tvár.

„To je celý Jožo, len si ubral desať kíl.“ konštatuje Silva.

„Keď nás bude takto zbytočne preháňať, postarajú sa, aby mu tých desať kíl naozaj ubudlo.“ hnevá sa Dušan.

„A ako?“ ozve sa zvedavá Silva.

„Odrhnem si pri potoku prútik a budem ho poháňať, kým neubehne jesenných sto kilometrov.“ zastrája sa Dušan a medzi rečou otvára tretiu obálku.

TRETIA SPRÁVA vraví: Už iba tri správy.

Tam, kde voda vyviera, je krmivo pre zvierata.

„Pri prameni, ale kde?“ rozmýšľa Janka.

„Pro krmelci, pri žľabe!“ odhalí Dušan a dodá: „Ja ho zabijem!“

Šesť postavičiek a pes lapá po dychu na moste cez novoopravený žľab na spúšťanie dreva.

Na zemi leží obálka, ktorú našli, ako mysleli, v krmelci na sene.

„Silva, nepozerať na mňa ako mäsiarova doga a otváraj!“ fučí Zuza.

„To ja nie na teba! To sa pokúšam zabiť Joža na diaľku! Ja to neotvorím! Ja toho už mám plné zuby!“ srší hnevom Silva.

„Tak aby ste nepovedali, že som pes...“ zdvihne obálku Miro a pohladká funiaceho Azora po hlave.

„Štvrtá správa vraví:“ prečíta Miro a ukáže na ostatných.

„Už iba dve správy!“ dokončia všetci zborovo.

Kde ŽELEZNÝ TÁTOŠ stojí, visí správa, milí moji.

„Ja už na stanicu nejdem! Toto je úplne švihnuté!“ vyhlási Dušan.

„Máme pátrať a nie súťažiť v cezpoľnom behu! Idem do klubovne!“ rezignuje Peťo a ostatní sa pridávajú.

Že niečo nie je v poriadku, zbadali hneď ako začuli hovoriť veľa hlasov naraz.

Prikrčili sa a pomaly sa zakrádali od potoka popri plote vyzvedieť, čo sa to v ich klubovni deje. Keď už boli najbližšie ako sa dalo, aby zostali neodhalení, zaľhli do trávy a počúvali.

„Jožko, to teraz nezapaľuj, až večer, keď bude tma.“ počujú hovoriť ženský hlas.

„Jožko, tú malinovku mám zarobiť jahodovú, alebo citrónovú?“ pridá sa ďalší.

„Jožko, tak tu sú tie koláče, bude to dosť?“ hovorí ešte ďalší.

„Ďakujem, teta, to bude akurát. Ujo, ešte ten magnetefón!“ povie Jožov hlas.

Viac počuť nepotrebovali. Potichučky sa vytratili a čušali, až kým neboli pod stanicou.

„On robí oslavu pre nás.“ povie ticho Janka.

„Aj teta Mariška, Božka a Terezka a môj ocino a ktovie ešte kto.“ dodá Miro.

„Ja sa tak hanbím, že som na neho nadávala a on nás len chcel prekvapiť.“ skloní hlavu Silva.

„Mali by sme sa tváriť, že o ničom nevieme a pokračovať v tej naháňačke.“ vzdychne si Peťo.

„Máš pravdu, veď už len dve správy, tak poďme.“ vlečie sa Dušan.

**TRETIA SPRÁVA vraví: Už iba tri správy.
Tam, kde voda vyviera, je krmivo pre zvierá.**

**Štvrtá správa vraví: Už iba dve správy.
Kde ŽELEZNÝ TÁTOŠ stojí, visí správa, milí moji.**

1. Rozlúčka

Na stanici našli správu na dverách od kôlne. Znela:

„Piata správa nájdená, teraz príde posledná.

Kto si do obchodu zájde, po kľáčačky správu nájde.“

V obchode pod regálom s kinderkami, veď kde inde, našli poslednú prilepenú obálku.

„Šiesta správa hovorí, že mi z toho švitorí!“ prorokovala Silva, ale tentokrát bol odkaz stručný a už sa nerýmoval:

„Čakám v KLUBOVNI. Pohňte si, lebo vám nič nezostane.“

Konečne mohli napochodovať do klubovne. Boli pripravení tváriť sa prekvapene, ale nemuseli, pretože naozaj boli. Po celom dvore viseli reťaze s lampiónmi, pod nimi stôl s koláčmi a šľahačkovými pohármi a malinovou a banánmi v čokoláde. Na schody do klubovne Jožo položil magnetofón, z ktorého hrala hudba.

Keď vošli, Jožo každému slávnostne odovzdal vlastnoručne vyrobenú medailu, na ktorej bolo farebne napísané:

Spolok Tajných mien

A pod tým meno.

Každému zavesil medailu s belasou stužkou na krk.

„Toto boli moje najlepšie prázdniny, teda, najlepší koniec prázdnin.“ priznal sa Jožo a Janka dostala hoble za to, že to všetko vlastne vymyslela.

Zuza povedala Jožovi o novej súťaži a pláne po Vianociach sa stretnúť.

Zrazu si boli všetci istí, že sa im to podarí a dobrodružstvo bude pokračovať.

Veď už niečo vymyslia.

Veď nie sú žiadne béčka, ale

Spolok Tajných Mien.

Tak ahoy po Vianociach!

